

கலாநிலயம்

A Literary Weekly

வியாழன்தோறும் வெளிவரும்.

உள் காடு—வருஷ சந்தா ரூ. 7 0 0
6 மாதம் ரூ. 3 12 0
புற காடு—வருஷ சந்தா ரூ. 9 0 0

காரியாலயம்:—
வேளாளர் தெரு,
புரையாக்கம் சென்னை.

Vol. 6.]

1933 ஞாந் நவம்பர் மீ 30உ

[No. 47

பொருளடக்கம்.

1. தலைவக்கம் (Leader)	837	6. யாப்பிலக்கணம்—(வண்ணம்)	
2. தமிழ்ப் பாடம்		வித்துவான், M. V. வேணுகோபாலப் பிள்ளை	845
அஷ்ட பிரபந்தம்—திருவரங்கக் கலம்பகம்	839	7. கம்பராமாயணம் (கவந்தப் படலம்)	
3. ஞான தீபம்		T. N. சேஷநாதசுவாமி, B.A.B.L.	846
T. R. இராஜகோபால்	841	8. காந்தமொழி (ஆராய்ச்சி)	
4. அப்பர் (64 கலை-விபாகாரணம்-சந்த விருத்தம்)		Shakespeare's Tempest	848
E. N. தணிகாசல முதலியார், B.A.B.L.	841	9. பழமுதிர் சோலை - கற்பகக்கவி—“சுபரி”	851
5. சம்மாத்வார வைபவம் (6-ம் பத்து, 2-ம் தசகம்)		10. வர் தத்தாமனம்	852
K. இராஜகோபாலாச்சாரியார் B.A.B.L.	843		

கலாநிலயம்

ஏழைச் செல்வம் 2.

முன்னைய இதழில், எடுத்தெழுதப்பெற்ற எட்டவட்ட கார்ப்பெண்ட்டம் மொழிகள் ஊன்றிச் சாலக் கருத்தருளியன. வாழ்க்கைக்குள் பழைய நோக்கமெல்லாம் பாரழாக இப்பொழுது வஞ்சகமே வழக்கமாகி விட்டதென்று அவர் பரிவுடன் கூறும் மொழிகளைக் கருத்துட்கொண்டு அவ் வஞ்சகையினின்று வழிவிலகிச் செல்லும்வகை உரைப்பவர் எவரேனும் உளராயின் அவர்மொழியை நனியோற்றி அவ்வொரு நெறியைப் பின்பற்றி ஒழுகலோ; மற்று, பொருளாதாரச் சாத்திரங்களையும் முன்னேற்றக் கொள்கைகளையும் நாம் அவமேகட்டித்தழுவிக்க கொண்டாடித்திரிவதோ கடன்! ஏழைகளைப் பாழாக்கிச் செல்வத்தையும் சேரிக்கும் இவ்வஞ்சகையேமலிந்த வாழ்க்கைவேண்டா என்று உள்ளக்களித்து உரைப்பாரைப் பிழைப்பேதையேனும் புறத்தினைப்பிழைப்பினினை, திசைசரி வாழ்க்கைத் திட்டத்தைத் திருத்தி உயர்த்தலே வேண்டப்படுமென்று, வஞ்சகைக்கு விடைவைத்துப் பகர்வோர்தம் வாய்பார்ந்திருப்பதற்கே மனிதர் கூவப்படுவாராயின் பகையெனும் பேய்கள் எத்தனை வகைகள் உளவோ அத்தனையும் ஒருக்கே மக்களைப் பிழ்த்துத் தின்னும் படி ஏவிய தீமையே எஞ்சாமல் என் செய்யும்?

மனித வாழ்க்கையைத் தழுவிக்கொண்டிருக்கின்ற இவ்வஞ்சகையால் வினையும் பயன் எத்திறத்தும் ஏழ்மையே. செல்வமுடையோர் சிலர் எங்கும் இருக்கலாம்; எனினும் அவர்களின் சுகமடைந்தவன் எவனெனும் உளராயின், “நன்று, அவன் விவாசத்தை எனக்குத் தெரிவி” என்று நாமில் காரிலில் கேட்கின்றார். வாழ்க்

கையை வஞ்சகத்திற்கு விற்றவிட்டுச் செல்வத்தை வாங்கிவருவான், பின் அச் செல்வத்தைக் கொண்டு எதனை வாழ்வது? ஏழைகளின் சோற்றைப் பிடுக்கிச் சிலர் பெரியபெரிய மாளிகைகள் கட்டலாம்; எனினும் அம் மாளிகைகளுள் நடமாடுவதெல்லாம் நல்வாழ்வு இழந்த ஏழ்மையே. வீட்டின் அளவையும் உட்கும் பட்டையும் ஒட்டும் வண்டியையும் வேலையாட்களின் கூட்டத்தையும் கொண்டு ஒருவனைப் “பெரிய மனிதன்” என்று அழைக்கப்படுகின்றிருக்கின்றோம். இவன் சில தருமங்களையும் செய்துவிடுவானாயின் நிரம்பப் பெரிய மனிதன். உள்ளத்தின்கண் உயரிய நோக்கம் ஒன்றுமின்றி இந்தப் பெரியமனிதத்தனை எய்துவதற்கே முயல்வாராயின் பின் மனிதவாழ்க்கை என்னவாகும் என்பதை உள்வட்ட கார்ப்பெண்ட்டர் பின்வருமாறு காட்டுகின்றார்:—

If this state of affairs were to go on long England would be converted into one vast workhouse and pauper asylum, in which rows of polite paupers, surmounted by luxuries and daintily fed, would be entirely served and supported by another class—of paupers unable to get bread enough to eat!

But the whole gentility business is corrupt throughout, and will not bear looking into for a moment. It is incompatible with Christianity (at least as Christ appears to have taught it); it gives a constant lie to the doctrine of human brotherhood.

செல்வமில்லா ஏழைகளைச் உண்டாக்குவதுமன்றி ஏழ்மையுடைய செல்வர்களையே செய்து அமைக்கும்

இவ்வஞ்சக வாழ்க்கை என்று அழுங்குகின்றீர்கள் காஃப் பெண்டர். இவ்வகைப் “பெரியமனிதன்” நிலைமையும் நிகழ்ச்சியும் மிகவும் வெறுத்தற்குரியன. கூறுகின்றார் அவர்:—

He finds himself among people whose constipated manners and frozen speech are a continual denial of all natural affection and a warning against offence; where human dignity is at such a low ebb that to have an obvious patch upon your coat would be considered fatal to it; where manners have reached the very lowest pitch of littleness and *misserie*; where human wants and the sacred facts on which human life is founded, are systematically ignored, where it is assumed as a matter of course you do nothing for yourself—to lighten the burden which your presence in the world necessarily casts upon others; where all dirty work, or at least such work as is considered dirty by the “educated” people in a household, is thrust upon young and ignorant girls; where children are brought up to feel far more shame at any little breach of social decorum than at glaring acts of selfishness and uncharitableness.

தாயின் நிச்சயம்தால் செப்கின்ற எத்தனையோ பல புல்லிய செய்கைகளை “பெரியமனிதன்தனை”ச் சிறிதேனும் குறைக்காமலிருக்க, இடம்பத்தின் குறைவினை அதற்குக் குறைவாக மதிக்கின்ற வாழ்க்கையின் பொய்மையைக்கருதிச் சோர்கின்றார் காஃப்பெண்டர்.

In short, the unfortunate man finds himself in a net of falsehoods; the whole system of life around him is founded on falsehood. The pure beautiful relation of humanity, the most sacred thing in all this world, is betrayed at every step; and Christianity with its message of human love, Democracy with its magnificent conception of inward and sacramental human equality, can only be cherished by him in the hidden interior of his being; they can have no real abiding place in his outward life.

இனி, இந்தப் பெரியமனிதன்தனைக்கை காத்துக் கொள்வதற்குப் பணம் மிக வேண்டும். அந்தப் பணம் எவ்வகையில் வருகின்றதென்பதைக்கருதுகால்கூடும் இரக்கமே பெருக்கெண்ணென்று அவர் எடுத்துக்காட்டும் செய்திகள் சில சிந்தித்தற் குரியன:—

And when he turns to the sources from which his living is gained, he only flounders from the quagmire into the bog. The curse of dishonesty is upon him; he can find no bottom anywhere.

The interest of his money comes to him he knows not whence; it is wrung from the labor of someone—he knows not whom. His capital is in the hands of railway companies, and his dividends are gained in due season—but how? He dares not inquire. What have companies, who have directors and secretaries and managers, to do with the question whether justice is done to the workmen? and when did a shareholder ever rise up and contend that dividends ought to be less and wages more? (There have been one or two cases lately, but they were hissed down.)

His rents come to him from land and houses. Shall he go round and collect them himself? No, that is

impossible. This farmer would show him such a desperate balance-sheet, that widow would plead such a piteous tale, this house might be in too disgraceful a state, and entail untold repairs. No, it is impossible. He must employ an agent or steward, and go and live at Paris or Brighton out of sight and hearing of those whose misfortunes might disturb his peace of mind;—or put his money affairs entirely in the hands of a solicitor. That is a good way to stifle conscience.

Money entails duties. How shall we get the money and forget the duties? Voila the great problem! . . . But we cannot forget the duties. They cark unseem.

He has lent out his money on mortgage. Horrid word that “mortgage!”—“foreclosure,” too!—sounds like clutching somebody by the throat! Best not go and see the party who is mortgaged;—might be some sad tale come out. Do it through a solicitor, too, and it will be all right.

Thus the unfortunate man of whom I have spoken finds that, turn where he may, the whole of his life—his external life—rests on falsehood. And I would ask you, reader, especially well-to-do and dividend-drawing reader, is this—this picture of the ordinary life of English gentility—your Ideal of life? or is it not? For if it is do not be afraid, but please look it straight in the face and understand exactly what it means; but if it is not, then come out of it! It may take you years to get out; certainly you will not shake yourself free in a week, or a month, or many months, but still—Come out!

கைப்பொருள் வைத்திருந்து காலம் கழிப்பவர்தம் தன்மையைப்பற்றி எட்வர்ட் காஃப்பெண்டர் உரைத்திருக்கும் இது, பல்வகை உத்தியோகங்களாலும், வர்த்தகத்திலும், சட்டம் வைத்தியம் முதலிய தொழில்களிலும், பெரியமனிதர்களால் நடமாடுகின்றவர்களுக்கும் ஒக்கும். அன்பையும் அருளையும் மறுத்த பொய்மையான இந்த வாழ்க்கைத்திட்டத்தை உயர்த்த வியலாது. இந்தச் செய்தியை மறைப்பதால் நன்மை இல்லை; எடுத்துச் சொல்லி ஏற்றுக்கொள்வதே நலம். எனினும், இவ்வகை வாழ்க்கையில் ஈடுபட்டிருப்பவரைப்பற்றி நாமொன்றும் வன்மக் கொள்ளவேண்டா. அன்னவர்களும் நம் சகோதரர்களே. தெரிந்தோ தெரியாமலோ அவர்களுமே இப்பொய்யின் வலையில் அகப்பட்டு வருந்துகிறார்களாதலின், இயற்குத்தரிகை உரியவர்கள். இல்லையெல் இப் பெரியமனித இனத்தினர் உலகடங்கலும் சலித்துச் சோர்ந்து, உயிர்வைத்திருப்பதற்கு ஓர் பொருள் காணமாட்டாமல், கிளப்பிற்கும் வீட்டிற்கும் காட்சிக்கூலகைக்கும் இடையே ஏன் திரிந்துகொண்டிருக்கின்றனர்? வாழ்க்கையில் ஊக்கமும் சுவையும், இழந்ததாலன்றோ, இன்னவாறு அலியைத் தலைப்படுகின்றனர். மாணுட இயந்திரங்கு இயங்கையாய் வோர் பெருமையுடையது; ஆதலின், பொய்யையே புசித்த வாழ்வு மறுக்கின்றது. இதனால், துன்பமே குழுகின்றது; இதனின்றும் தப்பவேறு எதனையோ தேடுகின்றனர்; அது என்னதான் பது தான், பாவம், அவர்களுக்குத் தெரிவித்த தெரிந்ததில்லை, வாழ்க்கைச்செல்வத்தை நிகள்காமல் செல்வவாழ்க்

கையைத் தேடுவதால் கைகண்ட கோடாம் இது.

ஏழைச் செல்வம் இதனின்றி தப்பி வாழ்க்கையே செல்வமாகக் கொண்டு மனிதர் அமைவதற்குக் கலைகளன்றிக் கைதத் துவவல்லது ஒன்றுமில்லை என்பது

தை இதயமுற உணர்த்தமுயல்கின்றது இக் கலாநிலயம். வாழ்க்கைக்கிட்டத்தை உயர்த்த வேண்டுமென்பதை விட்டு வாழ்க்கையே உயரும்வகை நாடலே நன்மை.

த மி தீ ப் ப ா ட ம் 97.

அஷ்டப் பிரபந்தம்—திருவாங்கக் கலம்பகம்

[830-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

காலா பிரமுடி யாபிர மாவிரம் கைபாப்பி
மேலா பிரந்தலை நாகக் கவிப்பவின் சூத்தகஞ்சம்
போலா பிரங்கன் வளரும் பிரான்பொன் னரக்க

[உன்னதே மாலா பிரங்கவல் லார்க்கெய்த லாந்திரு வைகுந்தமே.

பதப்பிரிவு:—கால் ஆயிரம் முடி ஆயிரம் ஆயிரம் கை பாப்பி மேல் ஆயிரம் தலை நாகக் கவிப்பவின் சூத்த கஞ்சம் போல் ஆயிரம் கண்வளரும் பிரான் பொன் அரங்கன் என்றுவ மால் ஆய் இரங்க வல் லார்க்கு எய்தல் ஆம் திரு வைகுந்தம்வ.

பதவரை.

கால் - கால்கள், ஆயிரம் - ஆயிரமும், முடி - சிரங்கன், ஆயிரம் - ஆயிரமும், ஆயிரம் - ஆயிரம், கை - கைகளும், பாப்பி - பாப்பிக்கொண்டு; மேல் - மேலே, ஆயிரம் - ஆயிரம், தலை-தலைகளை உடைய, நாகம் - ஆதிசேஷன், கவிப்ப - கவித்திருக்க; விண் - ஆகாயத்தில், சூத்த - மலர்ந்த, கஞ்சம்போல் - தாமரை மலர்களைப்போல், ஆயிரம் - ஆயிரம், கண்வளரும் - கண்கள் துயிலப்பெறுகின்ற, பிரான்-பரம்பொருள் தான், பொன் - அழகிய, அரங்கன் - திருவாங்கத்தில் எழுந்தருளி இருப்பவன், என்றே-என்று நிச்சயமாக உணர்ந்து, மால் ஆய் - பத்தி உடையவர்களாகி இரங்க - மனம் உருக, வல்லார்க்கு - கூடியவர்களுக்கு, திரு வைகுந்தம் - சிறந்த வைகுண்டத்தை, எய்தல் ஆம் - என்தில் அடைபடக்கூடும்.

கருத்து:—ஆயிரம் என்பது இங்கு அளவிலாமை யைக் குறித்து நிற்கின்றது. கணக்கிலாக் கால்களும், சிரங்களும், கைகளும், கண்களும் உடையாராய்நாக்கும் விபாசித்திருக்கின்ற எம்பெருமான் எல்லாமறியவும், எல்லாஞ் செய்யவும் வல்லவர் என்றுமும் இப்பாசரம், ஸ்லோகச் சீருஷா புரிவு: ஸ்லோகாசக்த ஸ்லோகா பாத்த' என்ற புருஷஸூக்தத்தின் முதலையே தழுவிப் பாடப்பெற்றிருக்கின்றது. அந்தப்பரம்பொருள் தான் இருந்த திருவாங்ககாதலம் என்ற பத்தியோடு மன முற்கித்தொழுபவர்க் வைகுந்தம் பெறுவது திண்ண மெனக் கவி சாற்றுகின்றார்.

குறிப்பு:—திருமாலினது கண்கள் விண் சூத்த கஞ்சம்போல் இருந்தனவென்பது இல்பெருள் உவமை அணி. ஆகாயத்தில் தாமரை ஒருபோதும் பூக்காது. ஆதலின், ஆகாயத்தில் பூத்த தாமரை என்பது இல்லாத பொருளாம். என்றாலும், ஆகாயத்தில் தாமரை பூக்குமாயின் எவ்வாறு தோன்றுமோ, அவ்வாறு தோன்றின, நீலநிற மேனியினது திருமாலினது தாமரைபோன்ற கண்கள் என்றுகொள்வதென்றும், ஆகையால் இது இல்பொருள் உவமை ஆகின்றது. இதிலே போல், இக்கலம்பகத்தின் முதற்பாட்டில், 'கரிய மால் வரை முனிக்காரிசேன்று கிட்டந்தாங்கு' என்று வர்

திருப்பதும் இல்பொருள் உவமையே. மலைமீதும் தாமரை பூத்தலென்பது இல்லை.

என்று + ஏ = என்றே, எனவும், வல்லார்க்கு + எய்தலாம் = வல்லார்க் கெய்தலாம் எனவும், நீலை மொழியீற்றுக் குற்றியலாகக் கெட்டுப்போய்விட்டது, அது நின்றிருந்த மெய்பின்மேல் வருமொழி முதல் உயிர் ஏழிப் புணர்ந்தது.

இச்செய்யுள், திருவாங்கத்தந்தாதி, திருவாங்க மலைச் செய்புள்ள்கள்போல் கட்டளைக்கவித்துறை. மெய்பெழுத்துக்களை விட்டுவிட்டு எண்ணினால் ஒவ்வோடியிலும் பதினாறு எழுத்துக்கள் இருக்கும்.

வைகலந்த மூலிகைவே வீசற்கும் வாசவற்கும்
வாசச் சூமேல்

மெய்கலந்த நால்வேத விரிஞ்சுணக்கும் மேலா வீர
நிற்பும் மாதோ

பைகலந்த பாம்பிணைமேற் நிறுவாக்கப் பெருநகருட்
பள்ளி கொள்ளும்

கைகலந்த நேமியான் நிறுகாமத் தொருநாமம்
கற்றார் தாமே. 3

பதப்பிரிவு:—வை கலந்த மூ இலை வேல் ஈசற்கும் வாசவற்கும் வாசம் சூ மேல் மெய் கலந்த நால் வேதம் விரிஞ்சுணக்கும் மேல் ஆ வீற்றிருப்பாமாதோ பை கலந்த பாம்பு அணைமேல் திரு அரங்கம் பெரு நகர் உள் பள்ளி கொள்ளும் கை கலந்த நேமியான் திரு நாமத்து ஒரு நாமம் கற்றார் தாமே.

அன்வயம்:—திருவாங்கப் பெருநகரின் பைகலந்த பாம்பிணைமேல் பள்ளிகொள்ளும் கைகலந்த நேமியான் திருநாமத்து ஒரு நாமம் கற்றார் தாம்—வைகலந்த மூ இலைவேல் ஈசனக்கும் வாசவற்கும் வாசம் சூ மேல் மெய்கலந்த நால்வேத விரிஞ்சுணக்கும் மேல் ஆய் வீற்றிருப்பார்.

பதவரை

திரு - அழகி, அரங்கம் - அரங்கமென்னும், பெரு - பெரிய, நகர் - நகரத்தினுள், பாம்பு - ஆதி சேஷனாகிய, அணைமேல் - படுக்கையின்மேல், பள்ளி கொள்ளும் - படுத்திருக்கும், கை - கையில், கலந்த - பொருந்திய, நேமியான் - சக்கிராயுத்ததை உடைய திருமாலினது, திரு-மென்மை பொருந்திய, நாமத்து - (ஆயிரம்) நாமங்களில், ஒரு - ஒரு, நாமம் - பேரை, கற்றார் - அந்தந்தரிய மகிமையை உணர்ந்து உரைக்கக் கற்றவர்—

வை - கூர்மை, கலந்த-சேர்ந்த, மூ-மூன்று, இலை- இலைகளைப்போல, வேல் - குலத்தைசார்ந்திய, ஈசற்கும், பாம்பினவனுக்கும், வாசவற்கும் - இங்கிரணக்கும், வாசம் - வாசனை பொருந்திய, சூமேல் - தாமரைமல்ல நின்றமேல் இருக்கும், நால் - நான்கு, வேதம் - வேதம்

களைத்தந்த, விரிஞ்சுணுக்கும் - பிரம்மனுக்கும்; மேல் ஆ-மேலானபதியிலி, வீற்றிருப்பார் - பெருமையோடு அயர்ந்திருப்பார். (மாதோ-அரசு)

கொண்டல்கா ளும்மைக் குறித்தே தொழுகின்றே னண்டர்கா ளாவாங்கத் தம்மாணைக்—கண்டு ியிப் மனத்தளவத் தைப்படுமென் மையலெல்லாஞ்சொல் புனத்தளவத் தைக்கொணரீர் போய்.

பதப்பிரிவு:—கொண்டல்கார் உம்மை குறித்துவ தொழுகின்றேன் அண்டர்காணு அரங்கத்து அம்மாணைகண்டு மனத்துள் அவத்தை பரிம் என் மையல்எல் லாம் சொல்லிபுனம் தளவத்தை கொணரீர் போய்.

பதவுரை

கொண்டல்கார் - மேகங்களே, உம்மை-உங்களை, குறித்து ஏ - நோக்கியே, தொழுகின்றேன்-வணங்குகின்றேன்,

அண்டர் - தேவர்களாலும், காணு - காண இயலாத, அரங்கத்து - திரு அரங்கத்தில் உள்ள, அம்மாணை - என் தலைவனை, போய்-நீங்கிப்போய், கண்டுபார்த்து,

மனத்துள் - மனத்துள், அவத்தைப்பரிம் - வருந்துகிறது, என் - எனது, மையல் - ஆசைசேரம், எல்லாம் - எல்லாம், சொல்லி - அவனிடம் சொல்லி, புனம் - வனத்தில் வளர்கின்ற, தளவத்தை - தளசியை, கொணரீர் - அவனிடமிருந்து வாங்கிக்கொண்டு வாருங்கள்.

சுருத்து:—கவி இங்குத்தன்னை ஒருபெண்ணாகவும், திருவாங்களைத் தன்காதலனாகவும்பாவித்து,அவனைப் பிரிந்திருப்பதால் தான் படுகின்றதன்பத்தை அவனிடம் சொல்லி அவனைத் தன்பால் அடைவிக்குமாறு மேகத்தைத் தெரமுது தூதுவரையாகக் கூறுகின்றார்.

விளிவுரை:—பக்தியால் பரவசமாகிய கவிஞர் இவ்விதம் தம்மை நயாகியாகவும் கடவுளை நாயகனாகவும் பாவித்து அகப்பொருள் திறைகளை யமைத்துப் பாடுவது மரபு என்று முன்னரே காட்டுகின்றிருக்கிறோம். சிற்றின்ப வாசகங்கள்போல் தோன்றினாலும் இவைகளில் பக்திபரமாய உன்றாற அர்த்தமும் அடங்கியிருக்கும். பின்னர்பெருமான் ஐயங்கார், பக்தர்களை நோக்கித் "திருமால் வந்து என்னை ஆட்கொள்ளுமாறு செய்யுங்கள்" என்று வேண்டிக்கொள்ளும் குறிப்பினது இச்செய்யுள்.

தேவர்களாலும் காண இயலாத அம்மாணை இம்மேகங்கள் எவ்வாறு காணக்கூடுமென்று எண்ணினார் இவார்? நிரத்தாலும், உலகத்தைக் காக்கின்ற தொழிலாலும் மேகங்கள் திருமாலு ஓக்கும். மேகத்தன்னிசீரூந்து நீரை எடுத்துக்கொடுக்கின்றது என்றகாமல் தன்னையேகொடுத்துக் காப்பதால், "தன்னையே தமர்க்கு நல்கும்" தனிப்பெருங் கருணைவள்ளிய அவை முற்றிலும் ஒத்திருக்கின்றன. ஆதலின், திருமாலும் மேகங்களும் ஒரே இனத்தைச் சேர்ந்தவர். எனவே,

தேவருக்குத் தென்படாத எம்பெருமான் தன்னினத்தைச் சேர்த்த மேகத்திற்குத் தென்படலாம் என்று கருதினார் போலும் கவி.

குறிப்பு:—கனவென்பார், திருவேங்கடமலை முதலிய ஹில்களில் வந்துள செய்யுள்களைப்போல், இச்செய்யுளும் நேரிசை வெண்பாவாகும். மனத்தளவத்தை, புனத்தளவத்தை எனப் பின்னிரைட்டிகளில் வந்திருப்பன (திருவேங்கடமாலையில் போல்) வேறு வேறு பிரிந்து பொருள்படுமாய்கையால் திரிபு என்னும் சொல்லணி. முதலெழுத்து மாத்திரம் வேறாக இருக்க மற்ற எழுத்துக்கள் ஒன்றாக இருந்தால் திரிபு—முதலெழுத்தும் (திருவாங்கத் தந்தாயிற்போல்) ஒன்றாக இருந்தால், யமகம்.

காயிலை தின்றும் காளி லுறைத்துக் கதிதேடித் தீயிடை நின்றும் பூவலம் வந்தார் திரிவீரகாடாயினு மன்பன் பூமகன என்பன் றடநாகப் பாயன் முருத்தன் கோயி லாங்கம் பணிவீரோ. 5. பதப்பிரிவு:—காய் இலை தின்றும் காளில் உறைத்தும் கதிதேடி தீ இடை நின்றும் பூ வலம் வந்தும் திரிவீரகார் தாயினும் அன்பன் பூமகன் நண்பன் தட நாகம் பாயல் முருத்தன் கோயில் அரங்கம் பணிவீர் ஏ.

பதவுரை

காய் - காயையும், இலை - இலையைப், தின்றும் - தின்றும்; காளில் - காட்டில், உறைத்தும் - வசித்தும்; தீ - நெருப்பின், இடை - மத்தியில், நின்றும் - நின்றும்; பூ - பூமியை, வலம்வந்தும்-சுற்றிவந்தும்; கதி-நற்கதி, தேடி - தேடி, திரிவீரகார் - அலைகின்றவர்களே, (நீங்கி இவ்விதம் தவம் யோகம் முதலியவைகளால் உங்களை ஒன்றும் வருத்திக்கொள்ளவேண்டா)

தாயினும் - தாயைக்காட்டிலும், அன்பன் - அன்புடையவனும், பூமகன் - இலக்குமி பூமிதேவீ என்று இவருக்குத் நாயகனும், தட - பெரிய, நாகம் - ஆதிசேஷனை, பாயல் - பக்கையாக உடையவனும் ஆகிய, முருத்தன் - எம்பெருமான் தங்கியுள்ள, கோயில் - கோயிலாகிய, அரங்கம் - திருவாங்கத்தை, பணிவீர்- வணங்குங்கள்! (அதுவே போதும்; நற்கதி அடைவீர்)

குறிப்பு:—பூமகன், என்பதில் முதலிலுள்ள பூ என்னும் சொல்லில் மலர் என்ற பொருளுடை தமிழ் மொழியாகக் கொண்டால், அத்தொடர் தாமரை யைத் தலிசாகவடைய இலக்குமியைக்குறிக்கும். அவ்வாறன்றிப் பூ என்பதைப் பூமிஎன்றபொருளுடைய வடமொழியாகக் கொண்டால், அத்தொடர் பூமிதேவியைக் குறிக்கும். திருமகன் நிலமகன் ஆகிய இருவருக்கும் திருவாங்கன் நாயகன் என்பதைச் சூமகன் என்று பன் என்ற ஒரேவாக் கியத்தால் இருபொருள் படுமாறு உரைத்தது, இரட்டேற மொழிதல் என்னும் உத்தி.

ர ம ா ங் க த த் தி ள வ ர ச ன்

ஸ்ரீமான் T. N. சேஷாசல ஐயர் B.A., B.L., எ ரு தி ய வ ர்

செந்தமிழ்க்காதை.

கலாநிலயம், வேளாளர் வீதி, புரசைபாக்கம், சென்னை. விலை ரூ. 1-4-0

ஞான தீபம்

[828-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

சித்தியநிரந்தரப் பூங்காவனமாகிய பிரபஞ்சத்தில், ஓயாமல் விசேஷ லீலைகள் பல புரியும் சித்தியநிரந்தரப் பாலனும் ஜகதீசன்.

பிரகிருதியையும் மாணுடனையும் சசன் றோக்கி அருளாலும், தன் சித்தத்தை மாணுடன் சசன்பால் செலுத்தி இரத்தலும், பிரகிருதியுடன் கலந்து இயங்கி விவேகம் பெறுதலும், பிரகிருதியும் சசனை றோக்கி உயர்த்தலும் இயல்பேயாம். அந்த மனம் தங்களுக்கு உள்ள இயைபையும் குணாதிசயங்களையும் அவ்விஷயங்களையும் உணர்த்துவது ஆகும்.

தன்னறிவுபெற்ற ஜகதீசனும் ஒன்றுதற்காகவே தானே பிரகிருதியானது மனிதர்க்குப் பலவிதங்களில் உதவி புரிகின்றது.

பரிபூர்ண வஸந்தாவே பிரபஞ்சமாகத் தோன்றிப் பரவி இயங்கி மாணுடனாக உயர்ந்து, இறுதியில் யாவற்றையும் தன்னுள் ஒக்கிக்கொள்கின்ற தென்பதைச் சிலர் ஐயுற்றுத் தம் புல்லறியினால் கிரஹித்தற்க்கியலாது மயங்கி மறுக்கின்றனர். இவ்வாறு மயங்கி மறுத்து உழன்றோபாதிலும், மீட்டு மீட்டும் அதனையே தேடி அடைந்து உய்யப் படாதபாடுபட்டு வருகின்றனர்!

தன்னறிவின்றமையால் பரமாத்மாவைப் பிரகிருதி அறிகிறதில்லை; மாணுடனாகத் திரண்டு உயர்ந்து தன்னறிவு பெற்றவுடன் ஞானரூபியனைத் தெளிகின்றது. இதுபோல், மனிதன் அகவிரிவின்றமையல் பிரகிருதியின் அந்தரங்கப் போக்கையும் முடிபையும் உறுதியுடன் உணர்வதில்லை; புன்மைகளும் மலங்களும்

நீங்கி அகம் விரிந்து ஆன்மஒளி பிரகாசிக்கவே, பிரகிருதியானது ஆனந்த சாகரமாக விளங்குவதை உணர்கின்றான்.

துக்கத்திற்கு மொளட்டியும் காரண மாதல்போல், மொளட்டியத்திற்கு ஆகாரமாவது பேதபுத்தியும்.

மாயாபிரகிருதியுடன் கலந்து இயங்குதலால், அந்தரான்ம விளக்கமுறுகிறதில்லை. எனினும், சிற்சில சமயங்களில், சில சம்பவங்களின் மூலமாக அதனுடைய இருப்பையும் சக்தியையும் ஒளியையும் பற்றி ஒரு சிந்தி உணர்ந்தபோதிலும், சித்தத் தூய்மையும் மனோதிடமு மின்மையால், அல்துடன் இரண்டறக் கலந்து சாந்நியடைவதற்க்கியலவில்லை. எனினும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகப் புலப்படும் ஒளியினால் ஆகருஷிக்கப்படவே, அத்தடன் எவ்விதத்திலாவியும் கலந்து ஆனந்திக்க கிரீணயித்து ஒவ்வொரு ஆன்மாவும் அவ்வதற்கான முறை அல்லது நெறிபற்றி உழைத்து வருகின்றது போலும்.

காதலின்பத்தின் வசப்பட்டு வினாயமும் பெளவணியையும் புயதிலையும் ஒத்தவராவர் ஈஸ்வரனும் பிரகிருதியும். ஒருவரை பெருவர்தேடிப்பிடித்து இறுக அணைத்து இனிக்கும் பொருட்டு அவர்கள் ஒருவர் முன் ஒருவராக மீட்டு மீட்டும் தோன்றியும் மறைந்தும் வினாயமென்றார் போலும்.

சுயசக்தியினால் மனத்தையும் தேகத்தையும் கற்பித்து அவற்றைப் புகுத்து வினையெய்யும் தேய்வு அழிவுகளுக்கு உட்படாத ஆன்மாதான் புருஷன் எனப்படுவது.

அ ப் ப ர்

அப்பரும் அறுபத்தினுக்கு கலைகளும்—30. விவாகரணம்

[825-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

(2) சில சந்தவிற்குத் தடிகளின் பேதம்

ஆரிய சந்தக்களை நமது கவிஞர் தமிழ்மொழியில் பயிரிட்டு விருத்திசெய்தனரென்பது முன்னமே கண்டோம். அவை தமிழிலித்திற்கு சேற்ற குணங்களும் பெற்றன. விருத்தக்களைப் போன்ற சில செய்யுள்கள் தமிழ்விருத்தனவற்றுல் அவை மாறுபாடு மடைந்தன வென்பதையுள் கண்டோம். * ஒருவகைக் கந்தவிற்குத்

* சொல்வகை மூன்றவகை யென்றும், அவை உட்சொல், புறச்சொல், ஆகாச்சொல் என்றும், அவை, கொஞ்சொடு கூறல் கேட்போர்க் குறைத்தல் தத்தம் வரவறிவு தானே கூறவென்றம்மூன் றென்ப சொம்மை சொல்லே

என்றும் கூறியவர், அச்சொல்வகையை, சன்னம், சரிதகம், வண்ணம் வரிதகமென நான்காய்ப் பிரித்து

சன்ன நான்கடி சரிதக மூட்டடி வண்ண நன்னுக்கு வரிதக மென்னுடுகென்

• நெண்ணிய வடித்தொகை யெய்தவும் பெறமே என்றார். வண்ணம், பெருவண்ணம் இடைவண்ணம் வண்ப்புவண்ணம் என மூவகையாம். அவற்றுள் பெருவண்ணம் ஆறும் வரவது இடைவண்ணம் இருபத்தொன்

தம் ஆரியத்திலிருந்து வந்ததெனின் அனைச் சார்த்த தமிழ்ப் பயிர்களாக அநேக சந்தவிற்குத்தங்கள் உண்டாயின. அவ்வாறு இயற்றினவர் திருவள்ளுவ நாயனாருக்குப்பின்னரும் நம்முடைய சமயபுரவர்களுக்கு முன்னரு மிருந்த பல கவிஞர். சிலர் பெரித்தர், சிலர் சைவர். இவர்களுள் பலர் பெயர் இப்போது மறைந்து போயின. சிலரே இன்னும் எண்ணப்படுகின்றார். ஐம்பெருங் காவியங்களில் முதன்மையும் தொன்மை யுடைய சிலப்பதிகாரத்தில் காணல்வாயில் காணப்பெயர்வன விருத்தங்கள் அல்லவோ? “கிங்கண்மாலிவென்ற குடையான்” என்பது, “இருமா காய்ச்சி ரையடிக்காய் இவையே மற்றை யரையடிக்கும்” என்னும் விதிபெற்ற அறுசீர்க்கழிநெடி வாகிரியமன்றே? ஆயினும் அப்பெயர் அங்கு வழங்கப்படவில்லை. “சோன் மட

றும் வரவது, வண்ப்பு வண்ணம் காற்பத்தொன்றும் வரவது, காற்பத்தொன்பதென்பாருமுள்ளர்.

வரி எட்டுவகை—கண்கூடுவரி, காண்வரி, ஊர்வரி, புறவரி, கிளர்வரி, தேர்ச்சிவரி, காட்சிவரி, எடுத்துக்கேள்வரி என்பவற்றின் சில வாகிரியமன்றே? ஆயினும் விருத்தங்களையும் மருவின்.

வன்னம் சேர னடையெவ்வாய்" என்பது "பித்தா
பிரைசூஉ பெருமானே யருளாளா" என்னும் சந்த
மாய்க் காணப்படவில்லை? இன்னும் கானல்வரிப்
பாட்டுகளில் சில சந்தவிரும்பத் உதாரணங்களைச் சமீ
பிக்கின்றன.

ஆகையால் முற்காலச் சந்தவிரும்பத்தங்களில் சில சீர்
கள் அதிகமாய்க் காணப்படுகின்றனவையும்கூட, சீர்கள்
மாறிக்காணப்படுகின்றவைகளையும் நமதுசமயரூபவர்
ஏற்றுக்கொண்டு ஆரியசந்தக்களைநினைப்பில் வைத்துச்
சீர் திருத்தலானார். அப்பர் பாடிய தேவாரத்தில் பழந்
தக்காரகம் என்னும் பண்ணில் காணப்படுவன இத்
தகையவாம். "சொன்மாலை பயில்கின்ற ருயிலினக்
கான் சொல்லீசே", என்பதும் "முத்திரெயி யறியாத
மூர்க்கொடு முயல்வேனை" என்னும் மணியாசகப்
பெருமான் பாடலும், தமிழில் விலக்குறப்பிலொன்
றுகிய வரிப்பாட்டிவிரந்து வந்தனவேயாம். சிலப்பதி
காரம் கானல்வரியில் பின்வரும் பாட்டையும், அதன்
பின்னர் வரும் திருநாவுக்கரசின் செய்யுளின் யாப்பை
யும் நோக்குக.

பறவைபாட்டடக்கினவே
பகல்செய்வான் மறைந்தனனே
நிறைநிலா நோய்க்கா
நெடுக்கணீ ருருத்தனவே
துறமலர் அழிந்துமுலாய்
துறந்தாரகாட்டுளதாக்கொல்
மறுவையா வென்றுயிரீமேல்
வந்தவீம் மருண்மாலை
சிலப்பதிகாரம் - கானல் வரி - 6.
கூவையாய் மணிவரன் திக்
கொழித்தோடுங்காவிநீய்ப்பூம்
பாவையாய் முத்திலக்கப்
பாய்ந்தாடும் பழனத்தான்
கோவையாய் மலைமகன்கோன்
கொல்லேற்றின் கொடியாடைப்
பூவையாய் மழலைகான்
போகாத பொழுதானதே.
அப்பர் - திருப்பழனம் - பண் - பழந்தக்காரகம் 8.

திருநாவுக்கரசு நாயனார் பாடிய பதிகங்களில் பழந்
தக்காரகப் பண்ணமைத்த திருவையாற்றுப் பதிகம்
ஒன்றுண்டு. அதன் யாப்பும் இவ்வாறே அமைந்து
இருக்கின்றது:--

மின்னுறு யுருவானுப் வேதத்தின் பொருளானுய்
பொன்னுயி மணியானுய் பொருகடல்வாய் முத்தா
நின்னாறு நிருவாக்கும் காண்பரிய நிரிச்சோதி ன்ரூய்
அன்னினே யையாறார்க் களாய்ப்பா னுய்ந்தேனே
திருவையாறு - பண் - பழந்தக்காரகம் 8.

திருநாந சம்பந்தர் தேவாரத்தில் பழந்தக்காரகப்
பண் என்னும் தலைப்புப் பெற்ற பதிகங்கள் பதினாறு
உள. அவற்றுள் செங்காட்டடக்குடியில் பாடியது 10ம்
செய்யுளில் மாத்திரம் "பொழுதுகருளுச் சிறுத்தொ
ண்டர்க் கருள்செய்யும் பொருட்டாக, கடி நகராய்
வீற்றிருந்தான் கண்டதீச்சாத்தானே" என்னும் சிறுத்
தொண்டர் புகழைக் கூறிய பதிகம் இப்பழந்தக்காரக
மேயாம். அப்பர் பாடிய "சொன்மாலை பயில்கின்ற
ருயிலினக்கான்" என்று ஆரம்பிக்கும் திருப்பழனப்
பதிகத்தின் இறுதியில் "அப்பூதி குஞ்சிப்பூவாய் நி

ன்ற சேவடியாய்" என்றதும் மேற்கண்ட "சம்பந்தர்
திருவாக்கும் ஒன்றாய்ச் சேர்த்துக் காணக்கூடியன.

இவ்வாறு விருத்தங்களை இசையினின்றி சத்தத்
செய்து சமயரூபவர் எடுத்ததால், இசையின் பயன் வி
ளங்குமற்று ஒரு நெடிது மொரு குறியும் மும்மாத்த
திரைச் சீராய் எதிர்பார்க்கும் இடங்கள், முதலசை
யான நெடிவேளைசை சற்று அமுத்தம்படி நேரிடுகி
றது. அது ஆங்கில இசையில் (accent in rhythm)
முக்கியமாய்க் கவனிக்கப்படும் விஷயமாம். லாடின்
(Latin) பாஷையில் அசையின் நீட்சியும், குறுக்க
மும் மாத்திரம் கவனிக்கப்பார்கள். ஆங்கிலத்தில் அசை
யின் அமுத்தலை (accent)கவனிக்கப்பர். நமது பாஷை
யில், முக்கியமாய் விருத்தங்களிலும், நமது சமயரூபவ
ரியற்றிய சந்த விருத்தங்களிலும், நாம் அலகிடுவோ
மானால் (if you scan the lines) இதனை மிகவும்
எளிதாய்க் காணலாம். (உ - 1)

இன்று நன்று நானநன் நென்று
நின்ற விச்சையால்
பொன்று கின்ற வாழ்க்கையைப்
போக கிட்டிப் போதுமின்
மின்ற யங்கு சோதிரான்
வெண்ம திவீ ரீபுனல்
கொன்றை தன்று சென்னியான்
கோடி காவு சேர்மினே

என்னும் சந்த விருத்தம், மும்மாத்திரைத் தேமாச்
சீர் இரண்டும் ஐந்து மாத்திரைக் கூவிச்சீர் ஒன்றும்
சேர்ந்து மூன்று சீர்கள் ஒவ்வொரு அரையடியின் கண்
ணும் அமைந்து விளங்குகின்றன. அவ்வாறு அலகிடு
வதில் இச்செய்யுளிலேயே இரண்டு சீர்கள் நமக்குத்
தட்டித்து நிற்பதுபோல் காணப்படுமாறியும், இசை
யில் அவ்வாறு இருப்பதில்லை. இங்கு 3-ம் அடியில்
'வெண்மதிவீரீபுனல்' என்னும் சொற்றொடர் மூன்று
சீர்களாய்ப் பிரியும். அவையாவன: 'வெண்ம - ஆகிய
குறியீற்றுத் தேமா; 'திவீ' என்பது மற்றொன்று;
அதைத் திவீ வென்று. பாடலாகாது. 'தி இ இ வி'
என்றும், ரீபுனல் என்பதைப் புளிமாவாய் இசைச்சு
மல் 'ரி இ இபுனல்' எனக் கூவினமாயும் இசைச்சு
லன்றிப் பாட்டின் அந்தக் கெடும். மற்றும் அப்பதிகத்
தின் திருக்கடைக்காப்பு இத்தன்மைகளைக் காட்டக்
கூடிய நல்ல உதாரணமாம்:--

கொந்தனி-ருளிப்பொழில் கோடி காவு மேவிய
செத்த முது ருவனைச் சீர்மி கு-தி ந-னுடை
அந்த ணாபு க-ய்யு ளாய் கேள்வி ஞானசம்
பந்தன்-த மிழவல்லார் பாவ மாண பாறுமே

இதில் 'ணிஇ கு', 'முஅ அ அ', 'ரு உ உவனைச்'
'ரு உ உதி', 'ந அ-அ-அ-அ-அ', 'க அலியு', 'ன் அ த' எனக்
குறியீடுகளை நெடிவாக்காமல் நாதத்தை நீளவாசித்தால்
இயற்றமிழ் அலகு சரியாகக் காணப்படும். இப்பழ
க்கம் அப்பர் காலத்தில் சாதாரணமாதலால் அவர்
தேவாரத்திலும் காணலாம்.

எட்ட கிட்டளி-ம-மென லெக்கர்மேல்
பட்ட நன்னெளி பாடிப்ப ராய்த்துறை
என்பதில் 'டு' என்பது இசையில் அமுத்தத்தைப்பெ
ந்த கூவிளம்போல் ஒலிக்கும். இது கம்பரமாயணச்
சந்த விருத்தங்களிலும் காணலாம். நாம் கூவினம்
எதிர்பார்க்கு மிடத்தில் கம்பன் புளிமா உபயோகித்

தால் இசையில் அப்புனிமாவின் முதல் குறில், நெடி. லைவு நாதம் பெறுவதைப் பாடி யறிபலாம்.

இந்நுட்பத்தை நாம் கவனியாமல் கீடுவோமாயின் அப்பீர் திருத்தாண்டக விரூத்தப் பதிகங்களில் ஒன்றாகிய திருவதிகை வீரட்டானம் - திருவடித் திருத்தாண்டகத்தை அலகிடுதல் கடினமாகும். அது அறுசீழ், அல்லது என்சீரா என்பதே சந்தேகமாகும். இசையில் குறில் ஒன்றே நாதத்தின் மூன்று மாத்திரையளவு நீட்சி பெறுமாதலால், அவ்வெழுத்து ஒன்றே ஒரு சீருக்குப் பதிலாய் அலகில் நாம் எடுக்கலாகும். நீட்சி பென்றால் நீட்டல் விகாரமன்று. நமது சந்த விரூத்தங்களில் நீட்டல் விகாரத்தை நமது கவிகள் பயன்படுத்தவில்லை. ஏடுகளில் செய்யுள்கள் ஒவ்வொன்றும் இயற்றமிழ் யாப்பிலக்கணத்தை மாந்திரம் கவனியாமல், இசையிலக்கணத்தை நன்றணர்ந்து பாடி, நடிக்கப்பட்டமையால், ஒரு சொல்லின் எழுத்துக்களைச் செங்கற் கட்டடம்போல் கருதாமல் உயிருள்ள ஜீவணப்போல் நமது கவிகள் நோக்கிப் பாடுவாராயினர். ஆதலால் ஆரிய சந்தங்களைப் பயன்படுத்தி நமது கவிகளும் ஆரிய நடையில் செல்லாது சந்தமிழ் நடையில் முத்தமிழ் இலக்கணம் பொருத்தப் பாடினரென்றுணர்க.

இவ்வாறு நமது மொழியின் சுவைத்தரத்தன்மையால் வடமொழியினின்றும் வந்த ஒவ்வொருவகை விரூத்தமும் தமிழ்க் குணிகையிட்டு உருக்கப்பட்டதால் அந்தச் செய்யுருவங்களையாவும் வடமொழிக் களிம்பு நீங்கிப் பொன்னும்ப் தமிழில் மாறின. ஆதலால் வடமொழியின் மூலகாரண சம்பந்தத்தைத் தமிழ்ச்சேர்ஷ அல்லதுதெய்வகுளுக்குக் காட்டக்கூடொழியும் அவ்வாறு மாறிய நூதன வடிவான செந்தமிழ்ச் சொல்லும் செந்தமிழ் நடையுமாய் விளங்குவதால் திருஞான சம்பந்தர் தனது தேவாரம் எவ்விதத்திலும் தமிழே என்று தமது திருக்கடைக்காப்புச் செய்யுட்களில் வற்புறுத்துகின்றனர்:—

கற்று முற்றி னூர்கொழும்
கரும் லத்தருத் தமிழி
சற்று முற்று மாயின
எவன்பு கர்ந்த சொற்களால்
பெற்று மொன்று யர்த்தவன்
பெருந்து ருத்தி பேணலை
சுற்று முற்று மின்மையில்
குணங்கள் வந்து கடுமே.

—திருத்தருத்தி - பண் - கட்டாசம் 11.

நம்மாழ்வார் வைபவம்

திருவாய் மொழி

6-ம் பத்து 2-ம் தசகம்

[827-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி]

2-ம் பாகரம்.

போகு நம்பியுள் றுமரைபுகாரகண் ணிணையுஞ்
செவ்வாய் முறுவலும்
ஆகுலங்கள் செய்ய வழிதற்கே
நோற்றோ மேயாம்
தோகைமா மயிலார் நின்றனரன் றூடுவார்
செவியோசை வைத்தெழ
வாகள் போககிட்டுக்

குமுறுவது போயிருந்தே.

ஊர், ஆய் பாடிக்கு அடுத்த காலி மண்டபம். கோடியும் தோழிமார்களும்கூட பூவைகள் கிளிகள் சிற்றில் கோலத் தட்டுமுட்டுச் சூமன்கள், அடிசில் அடவும் இடவும் வேண்டிய சாதனங்கள் இவைகளைப் பாப்பிச்சுற்று விட்டமாய் உட்கார்ந்து கழகம்கூடி ஆட்டம் ஆடுகின்றனர். கிருஷ்ணன் பரதும் கழலும் எடுத்து நின்று ஆடிக் கோழியோடு வந்துகிடுகின்றார்.

அவநூறிகை:—சென்ற பாகரத்தில் இக் கோழியிராட்டி இரண்டு வேண்டுகோள்கள் அபேக்ஷித்தார். முதல், தங்கள் பந்தையும் கழல்களையும் அவர்களுக்குத் திருப்பிக்கொடுத்தல். கிருஷ்ணன் இவற்றைத்தன் பிரிய பிராட்டிக்குப் பிரிதிருதியா யேடுதது ஆடுபவன் அவற்றைக் கைவிடவோலே? இரண்டாவது, அவர்கள் கழகம் விட்டு நீங்கி வெளியே போடுதல். இப் பிரிய பிராட்டி ஏற்கனவே இவனுக்கே அருமலக் கண்ணாட்டி. “பொன்மலர் நாரற்றமுடைத்தி” என்று சொல்லவாகும்படி. இவள் தன் ஸம்பாஷணையில் தேன்மொழி மொழிகிறார். சிற்றில் பேசுசுக்கள் அவள் மனதில் தைத்தாலும் அது தன் அஜாக்கிரதையாலும் தங்களை உபேக்ஷித்தானென்று அவர்கள் எண்ணத்தக்க

நெடுநேர தாமதத்தாலும் ஏற்பட்டது என்று தெளியவே அவன் வெகுள இடமில்லாமல் போயிற்று.

குறிப்பு I:—சென்ற பாகரத்தின் உரையில் விவரித்த படி இப்பிராட்டி கிருஷ்ணனிடத்தில் குறை கொண்டு ஸம்பாஷணை செய்தாளேயாயினும் அப்பேச்சின் சாதுரியமும், அவன் வணியே மடக்கி அவளைக் கும்பம் சாட்டாந்ரு ஏற்படுத்திய சாமர்த்தியமும், மேன்மேல் வாக்குக் கொடுத்து அவளைத் தரைப்படுத்த செய்த சூழ்ச்சியும் அவன் வாய்திறக்க வெண்ணுதலிடி அகப்படுத்திய வீரத்தையும் கண்ணனுக்கு வெகு ரஸாறுதலவத்திற்கு இடமாய்த் தீர்ந்து அவளை ஒருவாறு களிப்பு மூட்டின. இவைகளின் நிமித்தமாய் அவனுக்கு மகம் லர்ச்சி யுண்டாய்ப் புதுக்கணித்த திருக்கண்களையும் திருப்பவளத்தையும் காட்டி அப்பிராட்டியினிடத்திலுள்ள அகிசய பிரீதிவை வெளிப்படுத்தினான். இதைத்தான் இப்பாட்டின் முதலடி எடுத்துரைக்கிறது.

குறிப்பு II:—இவனது உவனத்தைக் குறிப்பும் அதைத் துண்டிய மன உகப்பும் தன்னைப்பற்றிப் பிறந்திர வென்றும் வேறே சில வடிவழகு வாய்ந்த பிராட்டிமாரை நினைத்து வந்ததாகவும் இவள் சிர்க்கித்த, நாகங்கள் இந்தச் சந்தோஷத்தைப் பார்த்துப்பாசிக்ப் பூர்வ ஜம்மத்தில் நற்பெய்கை செய்து பிறந்தவரல்லர்; இவற்றை பெயலாம் உன்னோடு கூடியதுபாசிக்ப் பிறந்த புண்ணியம் செய்தவர்கள் இங்கில்லை. அங்கேபோ” வென்று அவளை நோக்கின முகத்தைத் தாழ்விட்டுப் பூமியைப்பார்த்த வண்ணமாய் உதரலீக புத்தியுடன் உரைத்தார்.

குறிப்பு III:—அவன் தலை சாய்ந்ததும் கண்ணன் இவளது கூத்தல் கலாபத்தையும் அதன் வரிசையையும் வர்ணத்தின் காங்கியையும் கண்ணம், அதிலிருந்து வீசும் சுகந்தத்தையும் முகர்த்தும் “இது வல்லவோ

றது அவன் அடுத்திருந்தாலும் இல்லவேபோல் ஓர் வித அந்நியாபதேசம்.

பொழிப்புறை:—“இப்படி, இவன்மேன்மேலான இவருடைய அமிர்தம்போன்ற வார்த்தைகளைக் கேட்டதிலே வந்த அளவுகடந்த பிரிதியாலே அற்புத திவ்விய லௌந்தரியமான திருப்பவளத்தையும் திருக்கண்களையுமுடையவளும் கொண்டு சில விசய (பனிமொழி) வார்த்தைகளை யருளிச்செய்ய இவற்றையெல்லாம் உள்ளுடைய கிருத்திராமங்களறியாதாருக்குப் போயிருந்த சொல்லென்று அவனை அவமதித்துப் பேசி, உள்ளுடைய திருப்பவழங்களுள் திருக்கண்களும் அழகிருந்தபடி பென், கண்டும் கேட்டும்

அறியாததொரு படியான திவ்வழகு திருப்பாற் கடலிலே அமிர்தம் கடைந்த சமயத்திலே தோன்றி அமிர்த சுகாலங்கிரதையப் அபரிமிதமான திவ்விய லௌந்தரியத்தையும் குண பரிபூரணத்தையுமுடைய பெரிய பிராட்டியாரோடு அன்று கலந்த கலையியாலும் பிறந்ததில்லை. இப்படிப்பெரிய பிராட்டியாரைக்காட்டிலும் உனக்குப் பிடித்தவர்களாய் உன்னை யறுபிக்க பிறந்தவர்களாவரோ வென்கிருள்—ஆறுயிரப்படி.

பதக் குறிப்புகள்:—வேயிருந்த தடந்தோளிளார்—மூங்கில்முனைப்பைக்காட்டிலும் பொன்வாணையாய் அடிபெருத்துக்கிடங்கிராமமாய் வந்ததான்தில்ல குறைத்து அழகாயமைந்த தோள்களையுடையவர்.

யாப்பிலக்கணம்

[834-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

வண்ணம்

11. அகப்பாட்டுவண்ணம்:—அகப்பாட்டு வண்ணம் என்பது, முடியாததுபோலத் தோன்றி முடிந்த நிற்கும் செய்யுளாம். அல்தாவது, இறுதியடி இடையடி போன்று நிற்பதாம். அத்தகைய செய்யுளில் முடித்துக் காட்டும் சுற்றறசை ஏகாரத்தால் முடியாமல், ஏகாரம் ஒழிந்த மற்ற உயிர்த்தொடும் ஒன்று சுற்றறசை அமைந்து நிற்குமென அறிக. உ - ம்:—

பன்மீன் உணங்கல் படுபுள் ஒப்பியும்
புன்னுதான் டாது நம்மொடு தொடுத்தும்
புன்னான் வந்து பனிமொழி பயிற்றித்
தோழி நீங்காமை குளிர் நேற்றியும்
மணந்ததற் கொல்வான் தணந்து புறாழி
இணைய குகி யிங்குளைத் துறந்தோன்
பொய்த லாய்த்துப் பொலங்கொடி மகளிர்
கோடியர் வெண்மண லேறி
ஓடுகல மென்னும் துறைவன் தோழி.

12. புறப்பாட்டு வண்ணம்:—புறப்பாட்டு வண்ணம் என்பது முடிந்தது போலத் தோன்றி முடியாத நிற்கு செய்யுளாம். உ - ம்:—

‘இன்னே செய்திகி முன்னிய வினியே
முந்ரீர் வரைப்பக முழுதுடன் துறந்தே’

நிலைமண்டில ஆசிரியப்பாவின சுற்றடிக்களாகிய இவ் விரண்டடிகளில் முன்னடியோடு செய்யுள் முடிந்து விட்டது போலத் தோன்றினாலும், அங்கணம் அவ் வடியோடு முடியாத மற்றுமோடி கொண்டு முடிந்தமையறிக.

நிலவுமனை லகன்றறறை வலவ னேவ
லீன்றி மணிப்புள் ளினமெடுப்ப நெருளும்
வந்தன்று கொண்கள் தேரே; இன்றும்
வருகுவு தாழிற் சென்று சென்று
தோன்றுபு துணைந்த புன்னைத் தாதுகு
தன்பொழின் மெல்லக வனமுலை நெருங்கப்
புல்லி வெவனே மெல்லிய னீயும்
நல்காது வீடுகுவையாயின் ஆகலும்
படர்மலி புள்ளமொடு மடன்மா வேறி
உறுதுய நுவருட னறியாந்
சிறுசூடிப் பாக்கத்தும் பெரும்பழி தருமே.

இந்தச் செய்யுளும் மூன்றாம் அடியுடன் முடிந்தது போன்று முடியாமை யறிக.

13. ஒழுகு வண்ணம்:—ஒழுகு வண்ணம் என்பது, தட்டுத் தடங்கலின்ரி ஒழுகி நடக்கும் ஓசையை யுடையதாகப் பாடப்படுவதாம். உ - ம்:—

‘அம்ம வாழி தோழி காதுலர்
இனமீன் பனிக்கும் இன்னு வாடையொடு
புங்கண் மாலை யன்பின்று நலிய
உய்யல ளிவனென உணரச் சொல்லிச்
சொல்லுநர்ப் பெற்றினே செய்ய வல்ல
வீன்னனி யிறந்த மன்னவர்
பொன்னனி நெடுந்தேர் பூண்ட மாவே.’

14. ஒருஉ வண்ணம்:—ஒருஉ வண்ணம் என்பது, செந்தொடையாக அமைபுந் செய்யுளாம்.

தொடிநெகிழ்த் தனவே கண்பசற் தனவே
யான்சென் துறார்பின் மாண்பின் றெவனே
சொல்லாய் வாழி தோழி வரைப
முள்ளில் பொதுளிய வலங்குருகூடுநெவெதிர்
பொங்குவா லீனமழை துணைப்
மணிநிலா விரியும் குன்றுழி வோற் சீகே’

குறிப்பு:—‘யாற்றொழுக்குப் போலச் சொல்லிய பொருள் பிரிதொன்றின் அவாவாமை அறுத்துச் செய்வது ஒருஉ வண்ணம்,’ என்பது தொல்காப் பியத்தில், ‘ஒருஉ வண்ணம் ஒரிடுத் தோடுக்கும்,’ என்ற னுந் செய்யுளியலின் சூத்திரத்திற்குப் பேராசிரியர் கண்ட உரைபாரும். அப்பேராசிரியர் பின்னும், ‘ஓர் இத் தொடுத்தலைன்பது, எல்லாத் தொடையும் ஓர் இச் செந்தொடையால் தொடுத்தலைன்பாரும் உளர்,’ என்று கூறிப் பின்வருந் சூத்திரதொகைச் செய்யுளை ஒருஉ வண்ணத்திற்கு உதாரணக் காட்டினார்.

‘யானே யீண்டையேனெ யென்னலீன
ஆளு ரோபொடு காண லலீதே
துறைவன் தம்மு ரானே
மறையல் ராதி மன்றத் தலீதே’

15. எண்ணு வண்ணம்:—எண்ணு வண்ணம் என்பது, செவ்வெண்ணிலுமும் உம்மை எண்ணிலுமும், என எண்ணிலுமும், என்ற எண்ணிலுமும், சீர்கள் அடிகளின் பயின்று வரத் தொடுக்கப்படுவதாம்.

உ-ம்:—பொறையன் செழியன் போர்வேற் கிள்ளி
கொல்லீ கொற்கை நல்லிகைக் குடந்தை
பாவை முத்தம் பல்லிதழ்க் குவீன்
ஆயிழை நல்லா ளரிவை
மாயோள் வெண்பல் சேயரிக்க கண்ணே’

இச்செய்யுளிற் செவ்வெண் பயின்று வந்துள்ளமை காண்க. செவ்வெண்ணைவது, எண்ணிடைச் சொல் தொக்கு வருவதாம்.

16. அகைப்பு வண்ணம்:—அகைப்பு வண்ணம் என்பது, அறித்தறத்துச் சொல்லப்படுவது. உ-ம்:—
‘தொடுத்த வேம்பின்மிசைத் துதைத்’
பொந்தையிடை

இசைத்தவாரம் மலைப்பாட்டு ரண்ண
லென்பொளியன்ற

சேணமுர சிங்குற் தானியெதிர் முயன்ற
வேந்தருயிர் முருக்கும் வேலின் னவன்.

17. தூங்கல் வண்ணம்:—தூங்கல் வண்ணமென்பது, வஞ்சிப்பாவுக்குரிய தூங்கலோசை பயின்று வரப் பாடப்படுவதாம். வஞ்சிப் பாவையே இதற்கு உதாரணமாகக் கொள்ளலாம்.

18. ஏந்தல் வண்ணம்:—ஏந்தல் வண்ணம் என்பது வந்த சொல்லில் பின்னும் வரத் தொடுக்கப்படுவதாம். உ-ம்:—

வைகலும் வைகல் வாக்கண்ம மஹைனாரர்
வைகலும் வைகலை வைகுமென் நின்றபுறவர்

வைகலும் வைகற்றம் வாணன்மேல் வைகுதல் வைகலை வைத்துணரா தார்.

19. உருட்டு வண்ணம்:—உருட்டு வண்ணம் என்பது, அராகம் என்னும் உறுப்புடையதாகப் பாடப்படுவது. எண்ணகவொத்தாழிசைக் கவிப்பாவை இவ்வண்ணத்திற்கு உதாரணமாகக் கொள்ளலாம்.

20. முடுகு வண்ணம்:—முடுகு வண்ணம் என்பது, அராகத் தொடுத்த அடியோடு பிற அடி பொருந்தத் தொடர்ந்தோடுவது.

நெறியறி செறிநிறு புரிநிதி
பறியா வறிவனை முந்தறிஇத்
தகைமிகு தொகைவகையறிபுஞ்
சான்றவுயிரி மாசு
வேய்ப்புரை மென்றோன்
பசிலையும் அம்பலும்

எனக் கவித்தொகை 39 - ஆம் செய்யுளில் அராகத் தொடுத்த அடியோடு பிற அடிகள் பொருந்தத் தொடர்ந்து ஒடுகிறது அறிக.

குறிப்பு:—அலிகுறூர் முதலிய யாப்பிரியர்கள் வண்ணத்தை நூறுக வகுத்தும் பிறவாறும் வழங்குவர்.

க ம் ப ர ர ம ய ண ம்

ஆரணிய காண்டம்— 10. கவந்தப் படலம்.

[833-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

இராமனோடு கம்புநூ் தளர்நல் இயற்கையே.

விராதனுக்கும் கவந்தனுக்கும் வெகு தூரம். ஆரணிய காண்டத்தின் இருகோடியில் நின்று, இராகவன் கைகளாற் சாபம் தீர்த்து பண்டை வண்ணத்தாக்கிய இவ்விருவாதம் சரித்திரமும் பெரும்பான்மை ஒத்திருக்கின்றனவாயினும் அவைகளை நிகழ்த்தும் கம்புநடையபாகராகங்கள் விராடுகந்தகையை விளம்பிய ஊக்கத்தினின்றும் மிகவும் தளர்ந்தே இக் கவந்தன் கதையைப்பகருகின்றன. ஆரணியகாண்டத்தின் இறுதியில் இராமனோடு போல் அவனைப் பாடிய புலவரும் கிளர்ச்சியின் நித்தோன்றுகின்றனர். மற்றொல்லாத் திறமையும் போல் கவித்திறமையும் சிற்சிலபோது சேர வடைந்து நடப்பதுண்டு. இந்நதச் சேரவு கம்புநடைய மேற்பற்றியதென்றால், அச்சேரவின் ஆற்றல் உரைக்கப்படுகின்றதேயன்றிக் கம்புநடையுப் பழுதொர்த்தபடியாகாது. இராமன் தான் சாதலே நலம் எனப் புலம்புவதும், இலக்குவன் அது செய்யவேண்டாவெனத் துறித்தலும் ஒருவாறு ஒத்தகூடியனவாயிருக்கின்றன. மற்றொல்லாம், கவந்தன் துடி உள்பட, படலத்திற்கு இத்தனை செய்யுள் என்னும் பான்மையிதே.

கவந்தன் வரலாறு கம்புநடைய நூலில் விரிவுநக் கூறப்பட்டதில்லாமையால், அதனை வானடிக முனிவர் உதவியபடி உணர்ந்துகொள்ளல் நலம்:—

காடிமுழுதும் நிறைந்து ஒரு பேரிசைச்சல் கேட்டது. அச்சத்தம் எங்கிலுந்து வந்ததென்று உற்று கோக்கின இராமலக்ஷ்மணர்கள் மிக்க பெரிய உருகுத்தையும் பெரிய துடையைமுடைய அரக்க அறையனைக் கண்டார்கள். அவர்களுக்கும் தேவநிறிய அவ்விராகுசுடையதுபடம் தலைநற கபத்தமாய் வயிற்றில் வாடியுடைய திருக்கது. அவனுடைய உடலம் கூரிய மயிர்கள் மூடி ஒரு

பெரிய மலைபோன்று நிற்குது. அவன் நிறம் காரமேகம் போன்றிருந்தது; குரல் மேகமுழக்கம்போன்று நிருத்தது. அவனுடைய விசாலமான கொடிய ஒற்றைக்கண் மாந்திலுள்ள நெற்றியில் தீப்போல் எரித்துகொண்டிருந்தான். பெரிய இமைகள் மஞ்சள் நிறமுள்ளவைகளாயிருந்தன. வாய்மிகவும் அகன்றதாயும் பெரிய பல்வரிசைகளை யுடையதாகியிருந்தது. அந்தப் பயங்கரமான வாயை அவன் காக்கைநீட்டி அடிக்கடி அக்கிக்கொண்டிருந்தான். அவர்க்கண் யோசனை தூரம் தனது இரண்டு கைகளையும் நீட்டி அவற்றிற்குள் அகப்பட்டான் கரடி. சிக்கக்களைப் பிடித்துப் புசித்தான். மற்ற மிருகங்கள் பகழ்களை யெல்லாம் கையாற் பிடித் தெறித்துகொண்டிருந்தான். அவன் வழியை மறித்து இராமலக்ஷ்மணர்கள் வரலை எதிர்பார்த்திருந்தான். அவர்கள் ஒரு குரோசுதூரம் சென்று கைகளினால் மிருகங்களை எல்லாம் வழிமறித்துத் தடுத்திக்கொண்டிருக்கிற பயங்கரமான கோரமுடைய கவந்தனைக் கண்ணுற்றார்கள். அப்போது கவந்தன் தனது பெரிய கைகளை நீட்டி இராமலக்ஷ்மணர்களைப் பிடித்துத் தனது பைத்தினால் செறித்தான். அவன் கையில் சிக்கி வாழும் வில்லுமே திறுள்ள பெருந்தோள்களை யுடைய மகா பலவான் களாகிய இராமலக்ஷ்மணர்கள் நலிவடைந்தார்கள். இராமர் குரத்துவரும் பொறுமையு முடையவராதலால் அதிகம் வருந்தவில்லை; லக்ஷ்மணர் சிறு பின்னாயாகையாலும் பொறையின்மையினாலும் மிகவும் துன்பம் அடைந்தார். லக்ஷ்மணர் அதிக துயருற்றுத் தமையுரைப்பார்த்து “வீர, என்னைப் பார்த்து; நான் இல் வரக்கண் கையில் சிக்கிக்கொண்டேன். என்னை இங்கு விட்டுவிட்டு, நூராகவ, நீர் தப்பித்துக்கொள்ளும். என்னைப் பலியாகக் கொடுத்தவிட்டு நீர்போய்ச் சுகமாகத் தப்பித்துக்கொள்ளும். நீர் சிக்கிரம் சேதையை யடைந்து கமது பழைய இராச்சியத்தையும் சிச்சமயகம் பெற்றுக் கொள்ளிரென்று நான் எண்ணுகின்றேன். ஓ கரகுத்த, நீர் அப்படிச் சிம்மாசனமேறினபோது என்னை மறவா நீராக” என்றார். லக்ஷ்ம

ணர் இவ்வாறு சொல்ல, இராமர் அவரைப்பார்த்து, "வீர, வீணில் அஞ்சற்க. உண்ணைப் போன்ற வலியுள்ளவர்கள் ஒருபோதும் பயத்தால் கலியமாட்டார்கள்" என்றார். அப்போது ஆத்தக் கொடிய பெருக்கோண்டியுடைய அரக்கனாகிய கவந்தன் இராம வக்ஷணகளை நோக்கி "எருத்தின் கழுத்துப்போன்ற கழுத்தை யுடையவராய்ப் பெரிய வரானும் வில்லும் ஏங்கிய லீவீர் யாவர்? இத்தப் பயங்கரமான இடத்துக்கு வந்து என் கண்ணில் காணப் பட்டீவிட்டீர்கள். இவ்விடத்தில் நீங்கள் என்ன செய்யப் போகிறீர்கள்? ஏதற்காக இவ்விடம் வந்தீர்கள்? இங்கே பசியால் வருத்திக்கொண்டிருக்கும் என்னிடம் நீங்கள் வீற்களைபீழைச் சத்திகளையும் அம்புகளையும் ஏத்திக்கொண்டு கூரிய கொம்புள்ள இராமர் சிவப்புகள்போல வந்திருக்கின்றீர்கள். என்னை விரைகுதி கிட்யயின் நீங்கள் உயிர் மூலப்பது கேட்கும்?" என்றார். கொடியுடைய கவந்தன் இவ்வாறு கூற இராமர் முகம் வாடி வக்ஷணரைப் பார்த்து, "உண்ணையா பராக்ரீம முடையவனே, கமக்கு ஒன்றன்பின் ஒன்றாய்ப் பெருத் துக்கங்கள் வீணாத்துகொண்டிருக்கின்றன. உயிர்போதற்கு ஏதுவாகிய பெருத்துக்கம் சீதையை காப்பிழந்ததனால் முன்னரே நமக்கு உண்டாகியிருக்கிறது. ஒலக்ஷண, விதிப்பெரிய வலியுள்ளது யார்? உண்ணையும் எண்ணையும் விதிபின் வலியால் துக்கம் வந்து இப்பிழைச்சேர்ந்துகொண்டதுதான். அதைத்தடுக்க முடியாதென்பது நிச்சயம். பிராணிகளைத் துக்கத்திற்குள்ளாகக்ருவது விதிக்குக் கஷ்டமென்று விதியின் வலியால் வச்சிரக் கவசமணித்த பெரிய வீரர்களும் மணலால் கட்டப்பட்ட அணைபோல அழித்துவிடுகின்றார்கள்" என்றார். இவ்வாறு திட்டமும் உண்மையும் பரக்கிரம முடைய பெரிய புகழ்பெற்ற இராமர் வக்ஷணருக்குக் கூறித்தமது பத்தியின் வலிமையால் தம் மனத்தைத் தேற்றிக்கொண்டார்.

கவந்தன் தனது கைக்குள் அகப்பட்ட இராமவக்ஷணர்களை நோக்கி "ஐ க்ஷத்திரியோத்தமர்களை; காண் பசியாயிருப்பதைப் பார்த்து நீங்கள் இங்கே சிந்திப்பீர்களா? அநீஷிழைத்த நுமமை விதி எனக்கு உணவாகக் கொண்டு வந்துகொண்டது" என்றார். இதைக்கேட்ட லக்ஷணர் மிகவும் வருத்தமடைந்து தமது பேராற்றலைக் காட்டும் பொருட்டு இராமரை நோக்கி, "இக் கொடிய அரக்கன் எங்கனிலுணைரையும் பற்றிக்கொள்ளாமல், அந்நிரு முன் காங்கள் விரைந்து வாசியினால் இவனுடைய பெருக்கைகளிரண்டையும் வெட்டுவோம். இத்தப் பெரிய பயங்கரமான உருவத்தை யுடைய காஷ்சன் தன் தோள்வலியைக்கொண்டே இவ்வுலகத்தை கயல்வாம் வெற்றிகொண்டு கம்மையும் இப்போது சொல்லக் கருதுகின்றோம். யாசுத்திற்குக் கொண்டுமரப்பட்டு பசுவைப் போலத்தக்கனைப் பாதுகாத்துக்கொள்ளக் கூடாதுவர்களைப் கொல்லுது க்ஷத்திரியர்களுக்கு பெரிய சிந்தையாகும்" என்று அத்தச் சமயத்திற்குத் தக்க வார்த்தைகளைச் சொன்னார். இவர்களிலாவது பசுவதைக் கேட்ட கவந்தன் கோபமடைந்து வாயைத்திறந்து அவர்களை விழுக்கவிட முயன்றார். உடனே இராமவக்ஷணர்கள் காலத்தைபு இடத்தைபு நோக்கி வெகு சந்தோஷமடைந்து தங்களுடைய வாசினால் கவந்தன் தோள்களிலிருந்து அவனுடைய கைகளை வெட்டித் தள்ளினார். வலப்பக்கத்தில் சின்ற இராமர் அவனுடைய வலக்கையை ஒரு கணம் வெட்டி வெட்டினார்; வீரராகிய வக்ஷணரும் அப்படியே அவனுடைய இடக்கையை வெட்டினார். கைகள் வெட்டியவுடனே கவந்தன் மேக முழக்கம்போலப் பெருக் கூச்சலிட்டு ஆகாசம் பூமி எங்குணைகாடிய எவ்விடத்துக் கேட்கக் கதறிக்கொண்டு பூமியில் விழுந்தான். கைகள் வெட்டியென்ற தனது தேகமெல்லாம் இரத்த வெள்ளம் பெருக சின்ற அடக்கன் அவர்களைப் பார்த்து, "நீங்கள்

யார்?" என்று பரித்தேகட்டான். இவ்வாறு கவந்தன் கேட்க அழகான வக்ஷணர்கள் அமைத்த வக்ஷணர் அவனுக்கு நாகவலைப் பற்றிக் கொல்லுந்து, "இவர் இங்கு வாரு வம்சத்தில்தேனேறி தோன்றி என்ற பெயர் பெற்றவர். யான் அவருடைய தம்பி வக்ஷணன். அரக்க முடிசூட்டப்பட்ட போகும்போது தாயரால் சதிசெய்யப் பட்டு அவர் எவ்வாறென்றபடித் தந்து தன் மனைவியோடும் என்ருளும் காத்துவிட்டார். அபர்த்த காட்டில் வசித்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுது தெய்வப் பெண்போன்ற இவருடைய மனைவியை ஒரு அரக்கன் தாக்கிக்கொண்டு போய்விட்டான். அவனைத் தேடிக்கொண்டு நாங்கள் இங்கு வந்தோம். நீ யார்? துடைகள் முறித்து வாய் மார்பில் அமைக்கப்பட்டு இக்கவந்த உருவத்தினால் நீ ஏன் இத்தக்காட்டில் வசித்துக்கொண்டிருக்கின்றாய்?" என்று கேட்டார். இவ்வாறு வக்ஷணர் கல்வாந்தையால் கேட்க, கவந்தன் சந்தோஷமடைந்து இத்திரன் சொற்களை நினைத்துக்கொண்டு அவர்களைப் பார்த்து, "புருஷோத்தமர்களை, உக்களுடைய வரவு கல்வா வாருக. என்னுடைய பாக்கியத்தினால் காண் உக்களைக் கண்டேன். என்னுடைய கல்வீணையிலேவையே நீங்கள் என் இரண்டு கைகளையும் வெட்டினீர்கள். காண் எவ்வாறு என் அக்களுடைய இந்த விசாரமான ரூபத்தை அடைந்தே வெண்பதைச் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள்" என்று.

பெருக்கோண்டியும் பேராற்றலுமுடைய இராம, இத்திரனையும் சத்திராதித்தியர்களையும்போன்ற சொல்ல முடியாத என் அழகினால் காண் முன்னே ரூபவக்களினும் கிர்த்தி பெற்றிருக்கேன். காண் அத்த அழகிய ரூபத்தை யெய்தித்துக் கோரூபங்கொண்டு எத்திசைகளிலும் காட்டில் வசித்திருக்க ரிஷிகளைப் பயமுறுத்திக்கொண்டு வந்தேன். அப்படிச் செய்தவருள்பொழுது ஒருநாள் காண் இத்தக் கோரூபத்தைத் தரித்துக் காட்டில் பழம் பழித்துக்கொண்டிருக்க வந்தவிரென்றே வெரு பெரிய முகிலரைப் பயமுறுத்தியேனேன். அவர் கோபங்கொண்டு, "மகோதர் எவ்வாராளும் வெறுக்கப்படும் இக்கோரூபத்தை நீ அடையக்கடவாய்" என்று என்னைச் சபித்தார். காண் அவரை வணங்கி இத்த என் சாப விமோசனத்திற்காகப் பிரார்த்திக்கிறது, அவர் "இராமர் உன் கைகளை வெட்டி உன்னை ஒரு பெரிய காட்டில் தகனஞ்செய்யும்பேரது நீ உன் அழகான உருவத்தை அடையக் கடவாய்" என்றார். ஐ வக்ஷண, காண் தனுவினுடைய ருமாரன். போர்க்களத்தில் இத்திரனிடம் சாபத்தினால் காண் இத்த உருவம் அடைந்தேன். காண் பிரமனைக் குறித்த அத்த கவம்புரிந்து அவரைச் சந்தோஷப்படுத்தித் தீர்க்காபுசு பெற்றுக்கொண்டேன். அத்தவருக் கொண்கண்டது தீர்க்காபுசுபெற்று என்னை இத்திரன் என்ன செய்வான் என்று அவனோடு போர் புரிந்தான். அப்போது அவனால் எறியப்பட்ட சதகோடியாகிய வச்சிராபுத்தினால் எடுத்து துடைகள் முறித்து உடலுக்குள் புதைத்தது. அது கண்டு காண் என் உயிரை வாங்கியெடுப்பேன். கேட்டேன். அவன் என்னை யமவோகத்திற்கு கணப்பவிலை; "பிரம தேவர் கொடுத்த வரம்பையாகாது" என்று மாதத்திரம் சொன்னான். அத்தற்கு காண், "உன் வச்சிராபுத்தினால் அடிபட்டு என் தலையும் துடையும் வாயும் நொருங்கியுள்ளேன்; உணவியற்றி காண் எவ்வாறு நெடுகாண்கு உயிரோடுருப்பேன்" என்றேன். அத்தகேட்டு இத்திரன் என் கைகளை யோசனை நீளமுள்ளவைகளாகச் செய்த கூரிய பெருங்குடையை என் வானை வழிநிலை வைத்தான். அன்றுதொட்டு காண் என் நெடிய கைகளை நீட்டிக் காட்டில் வாழும் சிங்கம், புலி, மான், கரிசனைப் பிடித்துப் புரிந்துகொண்டிருக்கேன். இத்திரன் "இராமவக்ஷணர் உன் கைகளைப் போரியல் வெட்டினபோது நீசுவர்க்கம் அடைக்க"

என்றும். ஐயா ராஜோத்தமனே, என்னுடைய உடலைப் போக்கவரும் இராமர் எனது கைக்குள் நிச்சயமாய் அசுப்பப்பார் என்ற நம்பிக்கையினால் நான் இந்தக்காட்டில் எதிர்ப்பார் ஒவ்வொருயிருக்கனையும் சந்தேகாததேபோல பிடித்துக்கொண்டிருக்கிறேன். அந்த இராமர் கீரோ, ஓராசகவ, உமக்கு நன்மையுண்டாகு. இராமர் அன்றி வேறொவராலும் என்னைக் கொல்லமுடியாதென்று அம் மாறூரி உண்மையாகக் சொன்னார். உமகால் தகனம் பண்ணப்பட்டவன் நான் கீரயாருடன் சிசுக்கம் செய்யவேண்டும் என்று நல்ல புத்திகள் சொல்வேன்" என்று தழுவின் குமாரன் சொல்ல, மகாத் தமாவதிய இராமர், லக்ஷ்மணர்கேட்டும்படியாக, அவனை நோக்கி, "நானும் என் தம்பியும் ஜனன்தானத்தில் இல்லாதிருக்க சமயம் பார்த்து எனது புகழ்பெற்ற மனைவி சேதையை இராவணன் துக்கிக் கொண்டு போய்விட்டான். அவன் பெயர் மாத்திரம் தெரியுமே அன்றி அவன் தோற்றம், இடம், வலி முதலியவைகளொன்றும் எனக்குத் தெரியாது. இவ்வாறு துக்கத்தி லாழ்ந்து அநாதைகளாக அலைத்துகொண்டு திரிபுவர்களும் பிறகு எப்போதும் கண்மையே புரிபுவர்களுமாவிய எங்களுக்கு நீ தயவு செய்யத்தரும். வீர, நாக்கள் யானைகளால் முறிக்கப்பட்டு உலர்ந்திருக்கும் கட்டைகளைக் கொண்டுவிட்டு பெருங்குழியில் போட்டுத் தீர்த்து உன்னைத் தகனம் செய்திருக்கும். சேதையை எவன் கவர்ந்துசென்றான் என்றும் எவ்விடம் கொண்டு போயினான் என்றும் உனக்குத் தெரிந்தால் அவசியம் எங்களுக்குச் சொல்லு" என்று கேட்டார். அப்போது யோசனையில் வெகுசமர்த்தனை அரசர்கள் அவரை நோக்கி, "எனக்குத் திவ்விய ஞானம் இல்லை. அதனால் செய்யப்பட்டு என்னுடைய அறிவேன். உங்களால் தகனம் செய்யப்பட்டு என்னுடைய சுயருத்தத்தை அடைந்தபின் சேதையைப் பற்றி எல்லாம் சொல்லவல்லவென ஒருவனை உங்களுக்கு நான் சொல்லுவேன். இந்தத் தகனம் எரித்துபோய்வரையில் சேதையைத் துக்கிப்போன மகா வீரியம் பொருந்திய அரசர்களை இன்

னான் என்று அறியும் ஞானம் எனக்கில்லை. புரன் சாபத்தினால் எனது ஞானத்தை இழந்துவிட்டேன். என் கொடிய செயலால் எனக்கு இந்த விசார சூயம் உண்டாயிற்று. சூரியன் தனது கணைத் பரிசுளுடன் மேற்றிசையில் சென்று மறைபுமுன் என்னைக் குழியில் தன்விச் சாஸ்திரப் பிரகாரம் தகனம் செய்யும். ஓ இராகவா, உம்மால் தகனம் செய்யப்பட்டதன்பின் அந்த ராக்கசனை அபிந்தவ நெருவனை நான் உமக்குச் சொல்லுவேன். நற்குணமமைக்க அவனோடு நீர் கட்டிப்பெய்துகொள்ளும். அவன் உமக்குத் தகுந்த உதவி செய்யவான். இந்த முயலகக்கனிதும் அவனுக்குத் தெரியாத தென்றில்லை. அவன் முன்னொருகாலத்தில் ஒரு காரணத்தால் முயலகக்கனையும் சுற்றிவந்தனான்" என்றும்.

இன்னவாறு கூறியது கூறுவதற்கு அஞ்சாக் கவர் தனை இவ்விரகுசகோதரர்களும் முறைப்படிக்கட்டையி லீட்டு எரித்துவிட்டனர். சுட்டாலும் அவன் சொல்லு சுருங்குவதில்லை. அக்கினிமீனின் அழகிய உருவமோடெழுந்து ஆகாயத்தில் நின்றுகொண்டு சக்கிரீவனது வரலாற்றினை நெடிகுதாக்கப் பூக்கனன். மனைவியை இழந்திருந்த இராமன் அவ்வாறே மனைவியை இழந்திருந்த ஒருவனுடன் கட்டிப் செய்துகொள்ளலே தக்கதென ஒதினான். ஒதி நிரிமுக்கபர்வத்திற்குள் செல்லும் வழியையுள் சார்ந்தினான். ஆம், இவ்வளவிலும் ஒன்றுக்கு சுவை காணவில்லை என்று ஒருவருக்குறை கூறவேண்டா. சுவையின் பொருட்டித் தாம் இக்காப்பியத்தைச் செய்தாரென வான்மீக முனிவர் எவ்விடத்தும் யாருக்கும் வாக்கனிக்கவில்லை. ஓர் கதைபைச் சொல்லவருகின்றார், அவ்வளவே அவர்கள். எனினும் இதனில் கைகிறைபக் கையேனும் இருக்கின்றது. கவர்ந்துக் சுருகு வருங்கால் உம்பரது நூலில் அதுவழிவலை. மற்று, இருந்ததுதான் ஏதோது முண்டோ என்பதைப் பின்னர்ப் பார்ப்போம்.

காற்று மழை

Shakespeare—"The Tempest"

[813-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

ஆராய்ச்சி

"காற்றுமழை" ஷேக்ஸ்பியர் எழுதிய நாடகங்களில் கடைசியாமெனக் கருதுவார் ஒருசாரார். இன்னவாறு கருதுவதற்கு இந்நாடகத்தினுள் சில ஆதாரங்களும் இருக்கின்றன. ப்ரான்ஸ்பிரோவின் வாயைக் கொண்டு ஷேக்ஸ்பியர் சில இடங்களில் தன்னை யே தெரிவித்துக்கொண்டனரோ என நினைத்தலும்கூடும். ப்ரான்ஸ்பிரோ தான் கற்ற இந்நாசாலத்தால் காட்சி அன்பலப்பல சுற்றித்துக் காட்டினும்; அவ்வாறே தனை இச்சையின்படி யிப்பக்கினான். அவ்வாறே ஷேக்ஸ்பியரும் தன் கவிதாசாலத்தால் கிருட்டித்த உலகங்களும் காட்சிகளும் எத்தனையோ பல; ஷேக்ஸ்பியரின் கவிதை செல்லுமிடமெல்லாம் மனிதர் அனைவரும் அன்றொருபுட்டு இன்றொருபுட்டு அத்தன்வயப்பட்டு இயங்கிவருகின்றனர். சுற்றோர் இயங்குகளைக் கணிக்கச்செய்ப்பவர் நம் உம்பர் என்னினை, கேட்டோர் வெகிதரே இனிக்கச்செய்ப்பவர் வான்மீகர் என்னினை, நினைப்போர் மனத்தினிற் கவர்ந்து கொள்பவர் ஷேக்ஸ்பியர். இத்தகைய ஷேக்ஸ்பியர் தன் கலைத்தொழிலை இந்நாடகத்தோடு முடித்துவிடுகின்ற எண்ணத்தை,

என்கோலினை உடைத்து மண்ணினில் ஆழப்படுத்தி, வீழுதகன் என்றும் அளத்தான ஆழத்திற்கும் அடியில் என் புத்தகத்தை அயிழ்த்திவிடுவேன்

—அங்கம் 5, காள் 1, 715-வது பக்கம்.

என்று ப்ரான்ஸ்பிரோவைக் கொண்டு விளம்புகின்றார் எனச் சிந்திப்பதும் பொருத்தமுடையதே.

இந்நாடகம் ஷேக்ஸ்பியர் எழுதிய நாடகங்களில் கடைசியாயினும் அல்லதாயினும் கடைசி வரிசையிற் சேர்ந்ததென்பதில் ஐயமில்லை. சிந்தனைத்திறத்திலும் உலக அறதுவத்திலும் கலைமுன்னிணம் முதிர்ந்த ஷேக்ஸ்பியர்தம் மனத்தில் திரண்டு பழுத்த தகைமைபின் முடிவாக இரக்கமும் பொறுமையுமே இவ்வுலகவாழ்க்கையின் உயிரினை நடிக்கென்கென்குறித்து இந்நாடகவத்தனை கலைமுன்னிணம் முதிர்ந்த யிழைத்த தன் தம்பி அன்டோனியோவையும் அவனுக்கு உதவிசெய்த மன்னன் அலான்ஸோவையும், அமயம் நோர்ந்தவிடத்தும் ஒழக்காமல் மன்னித்து விட்ட இப் ப்ரான்ஸ்பிரோ ஷேக்ஸ்பியரின் பெருந்தகைமையையே தழுவிக்கொண்டவன் ஆகின்றான். தன் தலைவிலே கலைப்போடவந்த அந் நன்றிக்கெட்ட விருதி காவினையும் பொறுத்ததே ப்ரான்ஸ்பிரோ

ஷேக்ஸ்பியரின் முதிர்ந்தமனத்தினின்றும்பிறந்தனன் என்பதற்குப் போதிய சான்றொருமும்,

ப்ராஸ்பீரோவின் பகைவர் அனைவரும் அவன் கையிலே வந்து இப்பொழுது அப்பாட்டுக்கொண்டனர். திட்டமும் ஆற்றலும்வாய்ந்த இவனும் இச்செவ் விஷயத்தினே கழிவிட்டாமல் முழுவதும் அதனை உபயோகப்படுத்திக்கொள்கின்றான். எனினும், தன்யுகக் வேளையடி தருணம் வந்தவுடன், அது செய்பவரும், அவர்கள் இழைத்த கொடுமையை இடித்தனர்த்து எடுத்துக்காட்டியபின் அவர்களையாவரையுமன்றித் துவிட்டான். அவர்தம் தீமைகளைப் பொறுத்ததமன்றி மறந்தும்விட்டான். பொறையாளனது சீரிய தன்மை அன்றே, கடவுளின் கருணையையேயுடையது இது. ஆக கருணையாக் கடவுளின் சிருஷ்டிகளில் ஒன்றாகிய ஏரியல் (மனிதனல்லாதது, காற்றெனக் கருதப்படுவது, நாமறிந்தபடி. மனிதநட்புமற்றைச் சாராதது) இவ்வகை முழுமன்றிப்பை அளிக்கும்படி. ப்ராஸ்பீரோவைத் தூண்டுகின்றது. அரசனும் அவனைச் சார்ந்தவர்களும் மனக்கலங்கி வருந்திய பெருந்தயரத்தைக் கூறி அப்பொழுது அந்தைப் பார்ப்பானாயின் ப்ராஸ்பீரோவின் மனம் இளகும் எனச் சாற்றியது இவ்வேரியல்.

ப்ராஸ்பீரோ:—அவ்வாறு என்னுடைய யோசனை ஆவியே?

ஏரியல்:—யான் மானிடனுயின், ஐய, என மனம் இளகும்.

ப்ராஸ்பீரோ:—ஆயின், எனது இனசக்தான் வேண்டாம். காற்றேயாகிய உன்னை அவர் துன்பத்தின் உணர்ச்சி மீட்டி, அன்னவர்களை இனத்திலே ஒருவராகிய அவரோடும் துன்பத்தின் கூர்மையை அனுபவிப்பதற்கு வியன்ற காண் நின்றனிலும் இயற்கையுற இரங்கவேண்டாவோ.....பழிநீர்த்தலி னல்லவது அறத்தினின்றானே அரிய செய்க்கை அமைத்திருக்கின்றது.

—அங்கம் 5, காணம் 1, பக்கம் 714.

இவ்வண்ணம், பொறுமையின் நன்மையைக் கற்பித்தலே இந்நாடகத்தின் நோக்கம்போல் தோன்றுகின்றது. இக் “காற்று மழை”யுடன் ஷேக்ஸ்பியர் நாடகங்களின் இறுதி வரிசையைச் சேர்ந்த, “ஸிம்பல்வின்” விண்டர்ஸ் டேல்” என்னும் மற்ற இருநாடகங்களிலும் இப்பொறுமையின் சிறப்பைக் காட்டுகின்ற குறிப்பைக் காணலாம். இந் நாடகங்களில் (சிறப்பாக இக் காற்றுமழையிலே) ஷேக்ஸ்பியர், நாடகத்தொழிலினின்றும் நகர வாழ்க்கையினின்றும் விடைபெற்றுக்கொள்கின்ற ரொனின், இறுதியாக நமக்குப் பொறுமையின் உயர்வை உணர்ச்சித் தீர்ப்பெல்லவேண்டி மென்றும் ஊக்கமே உடையவராகக் காணப்படுகின்றனர். எல்லாத் தயாரத்தையும் எடுத்தெறிவது இப்பொறுமை. நமக்குத் தீமை செய்தோரை மன்னிக்கும் மனத்தினால் நாம் மறு உயிர் பெறுகின்றோம். பகைவர் இழைத்த தீமையால் நாம் பட்டிருந்த துன்பமானது, அவர் தமை ஒழித்ததால் ஒருபோதும் நீரவதில்லை; ஒழிக்கக்கூடிய வலிமை பெற்றும் அது செய்பவரால் பொறுத்த அன்றைக்கே அந்த துன்பம் நீர்வதன்றியும் புதியதோர் இன்பத்தைப் பெற்றவர்களும் ஆகின்றோம். தன்னிய அறிவிலும், உண்மை உணர்விலும், கலையின் திறமையிலும், இங்கிலாந்தில் தனக்கு ஒப்பாரும் மிக்காரும் இருந்ததில்லை என்ற ஒரு

தனி உயர்ந்துள்ள ஷேக்ஸ்பியர், தன் பிரிவுப் பரிசுவாக,

ஒத்ததார்க் கொருகாணையின்பம் பொறுத்தார்க்குப் இப்பன்றுத் துணையும் புடும்.

என்னும் பெருமையும் செம்மையை அருளிச் செல்ல நினைத்தது அத்துணையும் நன்று. திருவள்ளுவரோடு அவர்கொண்ட ஒற்றுமையுறவு இத்தம்மட்டுமே நின்றுவிடவில்லை. நாம் மன்னிக்கும்போது அது அரைகுறையாய் மறைந்தவாகாது; இழைத்த தீமை முழுமையும் அம்மன்னிப்பினுள் முழுக்கிடவேண்டும் என்பதையும் வற்புறுத்துகின்றார். அத்தீமையின் நினைவு, பொறுத்தவன் ராவினின்றும் இதுயத்தினின்றும் அற்றவே அழிவேண்டும். சசக்கிப் பிழிவதற்கு கருணை.—“கழித்துவிட்டதோர் பார்த்தால் நம் நினைவினைச் சமத்த வேண்டா!”—இது ப்ராஸ்பீரோவின் குரல். எனினும் இக்குரலிற்குப்பின் இருப்பது ஷேக்ஸ்பியரின் கலைகவித்து இயல்பும். இவ்விதம்,

பொறுத்த விற்றப்பினெ டென்ற மதனை மறந்த வதனிணு கன்று.

என்ற திருவள்ளுவர்தம் மெய்புணர்வுமைய இயத்துடன் இணக்கி இன்னொரு செயழு ஷேக்ஸ்பியரின் இயற்புறத் துடிக்கின்றது.

தன் இயத்தையே ஷேக்ஸ்பியர் ப்ராஸ்பீரோவிற்குத் தந்திருந்தது மன்றி, அவ்விதமும் அவ்வாறு கனிந்ததற்குக் காரணம் அவன் கற்பிற்குத் தவ்விதமெனக் காட்டுவதும் சால்ச் சிறப்புடைத்து. தன் உயிரினும் அதிகமாகப் புத்தகங்களைக் கருதினவன் ப்ராஸ்பீரோ; தன் அரணியும் மறந்தான்—

உற்றுக்கேள், இவ்வண்ணம் யான் உலகப் பயன்களைப் புறக்கணித்தே தனியே விவியிருந்து என் மனத்தின்கவலிந்தே என்னை அர்ப்பணம் செய்துகொண்டவனாயினேன். உலகத்தினின்றும் ஒதுக்கவைப்பினும் பொறுமக்கனிந்தமென்பவல்லிட மிகவுயர்ந்தது அது.

—அங்கம் 1, காணம் 2, 90-வது பக்கம்.

கல்வியில் ஊன்றிய இச்சிந்தையுடன் தன் பெரு அருமைப் புதல்வி மிராண்டாவின்பால் வைத்திருந்த நேயமும் ப்ராஸ்பீரோவின் மனத்தினைப் பண்படுத்த உதவியிருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை. மிராண்டாபிக நல்லன். தந்தையும் தாயும் தானையாகி ப்ராஸ்பீரோ அவனை இன்து காக்கின்றான். அவளது பெண்மைக்கு ஏதேனும் பழுததேருமோ எனப்பரிந்துதான் ப்பிழிவி, மந்திரஜால மொன்றும் அவளைக் கலவரமில் கிலக்கி வைக்கின்றான். தன் தந்தைக்கு மந்திரசக்தி யுடைய பெண்புறம் அவளுக்குத் தெரியும்; எனினும் அவ்வறிவினால் அவள் ஆன்மா ஒருவகையிலும் துண்டிப்பெறுவதில்லை; அவளது இயற்கைச் செம்மை இழக்கவடையாமல் மிக்க கருத்துடன் காக்கப்பெறுகின்றது. அவள் முன்னிலையில் ஏரியல் ஒருபோதும் அழைக்க மாட்டான். ஏரியல் ஒன்று இருந்ததென்பதுகூட அவள் அறியாள். காவினியும் அவள் சிபீரீதமாகக் கொள்ளாமல், காணக் கண்க்கிக்கும் ஓர் இழிந்தகை மனிதனே எனக் கருதினார். * தன் தந்தை அன்றி மனித இனத்தில் அவன் கண்டிருந்தது அங்காபீயர் ஒருவரையே யாதலின் பரிபுண்ணடை எந்ரிப்பதுவுடன், “இதுதேவோர் ஆவியேயோ” எனக் கூடியது இயற்கையாகின்றது.

காற்றுமழைக் கிடையே மிராண்டாவை நாம் முத்தரீசில் கடற்கரையிற் சந்திக்கின்றோம். மரக்கலம் உடைவதைக் கண்டனர். அவர் மனம் பதைத்து இரங்குகின்றது:—

ஐயகோ, துன்புறயான்கண்டவர் களோடுகொணுந்துள்புற்றோர் ஓர் அண்ணல்சாராய்-பெருமைசான்றபிராணிகள் சில அதுணர் இருத்தல் வேண்டும் - எல்லாத்துண்டிதன்புடையுடைத்துவாயிற்றே. ஐயோ, அந்தச் சதில் லந்தென் இதயத்தை இடித்தது! பாவம் அல்வெழைகள் அழித்தனர். மற்ற சாந்தானோர் ஆற்றலுடைத் தெய்வமாயிருத்தேனாயின்தான் சமந்த சிவன்சர் உன்றிருக்க சல்ல இக் கப்பலை இன்னணம் விழுக்க முன்னம், இவ் வாயுழை சான்ற பூமிக்குள்ளே ஆழ்த்தியிருப்பேன்.

—அங்கம் 1, களம் 2, பக்கம் 51.

பெண்பாலார் பேதைமையின் அழகியதோர் பெருமீத வாசகம் இது. தரையையும் கடலையும் உலகம் முழுவதையும், தான் சாகக்கண்ட ஒருசிலரைக் காக்கும்பொருட்டுக் கழியக்கரினக்கும் ஊக்கமுடைய மிராண்டா இவள்.

இவ்வகை இரக்கத்தின் விரைவும், தன்னை மறந்த தன்மையின் மென்மையும், மிராண்டாவிற்குக் குழவிப்படுவ விளைப்பினக் கொடுக்கின்றன. அவள் ஆயுளில் இதுகாறும் தனது அன்பத்தையும் தந்தையின்பாலே செலுத்தியிருக்கின்றார். தான் நாடிமுந்த கதையைய அவளுக்கு அவள் சொன்னபோது, தான் எத்தனைத் துன்பம் தன் தந்தைக்கு அந்நான் தந்திருக்க வேண்டும் என்பதை யுரிமையாகியுள்ளார்:—

இப்பொழுது என் நினைவின்மீது நீக்கிவிட்டதாயினும், அக்காலம் காணுனக்கு விளைத்த துன்பக்களை நினைக்க என் இதயம் இரத்தம் வடிக்கின்றதே... அட, அப்பொழுது காணுனக்கு எத்தனை இடுக்கையிருத்தேனே.

—அங்கம் 1, களம் 2, பக்கம் 75, 132,

இப்படித் தன்னை நினைவாமல் பிறர் பொருட்டுப் பரிவுகா விரைகின்ற குணம் செய்ந்நன்றியைச் சால்பெற்றுத்தல் இயற்கை. தன் தந்தையின் பால் கன்ஸாலோ காட்டிய தயையைக் கேட்டவுடன் நன்றியிகப் பெருகுகின்ற மனத்தவளாகி,

என்றேனும் சான் அம்மனிதனைப் பார்த்துத் தான் சனி கேருமோ

—அங்கம் 1, களம் 2, பக்கம் 170.

என விழைந்தது இவளது உயரிய இயற்கையைக் குறிக்கும். இனி, பரிவுணர்வுடன் வருமையோடு இன்னவள் தன்மையில் ஓர் வேறுபாடு ஏற்படுகின்றது.

களத்தினில் பரிவுணர்வு கால் வைக்கின்றார். மிராண்டா அவனைக் காண்கின்றார். அந்தக் கணத்திலேயே காத்தலானது அவளை ஆட்சிக்கொள்ளத் தலைப்பட்டுகின்றது. வாய்திறந்து அவள் தன் காத்தலை ஒன்றுக்கு சொல்லா முன்னரே, வஞ்சனைமீய்ந்து அதுவெளிப்படுமும் நயத்திலும், அவள் வாழ்க்கை முழுவதும் இப்பொழுது காத்தலை நிறைந்திருக்கும் நீர்மையைத் தெரிந்துகொள்ளல் அருமையன்றி, பரிவுணர்வுடைத் தன் தந்தை கடிந்துபேசிக் கொடுமைகள் செய்தபோது,

இத்தகையவோர் கோயிலில் நீய்தொன்றும் வசிக்கத்தெய்வோது; நீயவை என்பவைகளுக்கு இவ்வளவு

அழகிய வீடொன்று இருக்குமாயின் கல்வனவும் அதுணுடன் வசிக்க முயலும்.

—அங்கம் 1, களம் 2, பக்கம் 395.

என இயம்பித் தன் காத்தலுக்குத் தன்னைப் பரிசையமாக வைத்து விளம்புவார். இவ்வாறு தன்னை அசைத்த காத்தலின் வேகத்தால், தன் தந்தையின் கருத்திற்கும் மாறாகப் பேசத் துணிந்ததன் மக்கள் கடமைமீதும் மேலான வோர் ஊக்கம் இப்பொழுது அவள் உள்ளத்தைக் குலுக்குகின்றது. இதனால், தந்தையின் சொல் என்ற கட்டுப்பாடும் சிறிது கலையும் மாறுபடும்போதும், எளிமையும், பராஸ்பிரோவுடன் அறம்புட்பு பேசிய இந்தச் சொற்கள், விரைவினால் மென்மையால் விளையத்தால்திகழ்கின்றன ஆதலின், தான் ஓர் காத்தலியான புதுமையினிடையே, புத்திரியின் அருமையை மிராண்டா சிறிதேனும் இழக்காமல் காத்தற்கொண்டனர். தன் தந்தையின் கடுமையைப் பொறுக்குமாறு இவள் பரிவுணர்வைத் தேற்றியபோதும்—

தன் சொற்களால் தோன்றவதனினும், துயி, நற்குணத்தவர் என் தந்தை; இப்பொழுது அவரிடமிருந்து வருமீது இதகாறும் இருந்திரா அசிசயாயிருக்கின்றது.

—அங்கம் 1, களம் 2, பக்கம் 408.

எனத் தன் தந்தையைப் பற்றிப் பரிவுணர்வுப் பழுது நினைக்காவண்ணமே எடுத்துக் காட்டிய அருமையினர், இம் மெல்லியற் செவ்விய மிராண்டா.

மிராண்டா இதுகாறும் தன் மனநிலையை ஆராய்ந்து பார்த்துக்கொண்டவள் அல்லள். எனினும், காத்தலின் முதிர்ச்சியோடு இச் சபு ஆராய்ச்சியும் தோன்றத் தலைப்படுகின்றது. சுட்டை சமக்கும் அடிமையாய் வருந்திய பரிவுணர்வை பராஸ்பிரோவின் குகைக்கெதிரே தலைப்பட்டுக் காத்தல்மு மொழிகளால் இம்மடந்தை மெல்லென இனிது குலாவிருந்தபோது, முத்தல்முதல் தன் இதயத்தினுள்ளே கண்ணீர்செலுத்திச் சோதித்துத் தன் தகுதியின் தன்மையைத் தெளிந்துகொள்கின்றனர். தன் காத்தலைத் தெரிவித்த பின் கண்ணீர் பெருக நின்றனவே கோக்கிப் பரிவுணர்வுடை, “எற்றுக்கு அழுக்கின்றாய்” என வினவ இவ்நக்கை—

சான் கல்க விழையவை நீட்டவேணும், வேண்டி வேண்டியான் மாப்பதை ஏதவேணும் துணிபாதன் தகுதியின்மையின்பொருட்டாக

—அங்கம் 3, களம் 1, பக்கம் 572.

எனச் சாற்றினார். இவ்வாறு தன்னைச் சோதித்துக் குறைவுகண்ட இக்காரிகைகாதலர் நிறையுமுள்ளவிலே, அக்குறைவு திருமோர் உபாயம், காத்த பெருக்கடல் புரண்ட அவள் மனத்தினின்று திக்கொளாத் தன் ஊனளி திகழ உதிக்கின்றது. முற்றிலும் மொடுத்து விடுவதாலன்றி நிறைவுறு நெறிவேறில்லை என்னும் உண்மையைப் பிறர் ஓதுவாவொன்றினும் அதனில் ஊக்கம்வைத் துழைப்பன சேிய காத்தல் இதயக்களே. தன்னைப் தாக்கத் தாவுகின்றது காத்தல்மு மிராண்டாவின் இதயம். கபடமற்ற திப்பியத் தாய்மையே இனி அவனைத் தான்கின்றது. ஆதலின்,

என்னை நீ மண்ப்பாயாயின் சான் உன் மனைவி; இவ்லையால் நீன் கண்ணியம் சாவேன். உன்றன் துணைவியாக நீ மறுக்கலாம், மற்ற நீ இசைத்தாலும் இசையா விடினும் உன் வேலைக்காரியாயிருப்பேன்

—அங்கம் 3, களம் 1, பக்கம் 573.

எனத் தன் தனி இருக்கையைப் பர்ட்டினண்டின் இருக்கையோடு கலந்து அழித்துக்கொள்கின்ற செயலியன் ஆகின்றான். இதுவே காநன் இயற்கை.

இதுவே இயற்கையாயினும், ப்ராஸ்பிரோ இத்தனை உணராமல், முதலில் பர்ட்டினண்டிற்கும் மிராண்டாவிற்கும் காட்சி நெர்ந்தப்போது அவர் தம்முள் ஆடிய கண்களையினை, ஏரியலின் சூழ்ச்சியால் மீளாந்ததொன்றை மனமதித்து,

• ஆவியே, அழிய ஆவியே, இதற்காக இரண்டு நினங்களுக்குள் உண்டி விடுவதேயேயென காண்
—அங்கம் 1, காண் 2, பக்கம் 875.

என ஏரியலைப் பராட்டி விடுதலைப் பரிசும் அளிக்கின்றான். வயது முதிர்ந்தவோர் தந்தைப்பராட்டிமே பிழை இது. ஏரியலின் உதவி இத்தற்குச் சிறிதேனும் வேண்டா. தனக்கே உரியவோர் தனி மந்திரியித்தை காதுக்கு உளது. இத்தனை ஆற்றலுடைய மந்திரம் ஒன்று ப்ராஸ்பிரோவின் புத்தகத்திதல் காணமாட்டாது. இவ்விரகாதலர்களும் தமக்கு வேண்டிய மந்திரத்தைத் தாமே செய்துகொண்டு ப்ராஸ்பிரோவையும் மியக்கவைத்தனர். இன்புறத் தழுவிக்கொண்ட அவர்தம் ஆன்மாக்கள் ப்ராஸ்பிரோவின் இரத்தி சாலத்தைப் பிள்ளை நெடுதுயிலிட்டு முன்ன சென்றன. ஏரியலின் வாழ்க்கை கூட, தன்னையி ஆவி அதுவாயினும், இக்காதலர்தம் மென்மைபினைவு அந்நமை வாய்த்தன்று. காநன் தாம் எத்தனை பாவம் இந்த கேடுசலப்பியர் நாடகக்களையுமே வேறு கோயில்களினும் நயமொழிகள் நனிப்பின்று தம்முள் உரைபாடியிருக்கின்றனர். மூன்றாவது அங்கத்தில் இவ்விரகாதலர்களையே கிழங்கு கனி

பழமுதிர்சோலை

சிறுக்கிப்போ வேடனின் கங்கையின் அழமிட்ட நெடுமை முழுமையும் இராமனைத் தொழுதறிக்க, எம்மைமாரானுடைய அவ்வள்ளல், "யான் உன் தொழில் உரிமையின் உள்னின்" என்று வேட்டுகளை சூரிசல் குகனுக்கு எதிர்த்த தொழும்பு ஏற்றுக்கொண்ட பெருமையை உரைத்த பகம்பர்தம் பாசரத்தின் முதலொலியை,

தொழுதகை பகமத்தி னமர்ந்தோடி நீயே
யவரவ ரேவ லானது நீயே
யவரவர் செய்பொருட் காணமு நீயே.

[நின் அவர் உன்னைத் தொழுக்கின்ற கையினது தாழ்ச்சிக்கண் அகப்பட்டோயும் நீயே. அவரவர் எவல் செய்த வானும் நீயே, அவரவர் செய்த பொருள்களுக்குக் காவலும் நீயே.]
எனப் பரிபாடலில் திருமாயைப் பாடிய கடுவலிள்ளையினனார் தீஞ்சூரகவையின் கேட்டுமகிழ்வீர், பண்மையிச் செந்தமிழ்ப் பெருந்தகை, செருமையுஞ்செம்மையும் செம்மையும் தன்மையும் உள்வழி யுடைய பில்வழி யிலும் போற்றுகுரினும் போற்றுகுரினும் மாற்றே மாற்றே இலையே கிணக்கு மன்றே நும்மியர் கேசரிஞ் மிலரொணும் வேற்றமை மின்றது போற்றுகர்ப் பெற்றினை மனக்கோணினக்கென வடிவிய நிலையே [கொடுமை உடையவர்க்கு நீ வெய்யும் செம்மை உடையவர்க்கு நீ தன்னையினும் ஆகத்தோன்றுகின்றனை யல்லது அலைதாம் அவர்களிடத்தில் இவ்வையின்

ருக்கிடையே கிழங்கு காநன்மொழிகளினழகு பிறிதென்கூறக் காணலாது. தன் தந்தை தமீரவேறோர் புருடனைக் கண்டபிறா மிராண்டாவின் கரவிலாக் காநன்; மாதர் பலருடன் பரிந்து அவர்பால் ஞானவுலவொருபோது ஆசையுக் கூர்ந்திருக்கின்ற பர்ட்டினண்டின் காநலினின்று முதலில் சிறிது வேறுபட்டித்தோன்றுகின்றது. எனினும், மிராண்டாவை எட்டியவுடன், மாதர்பால் அவன் வைத்திருந்த மதிப்பும் காநலின் மெய்மையும் உயர்ந்தபிறாண்டாவின் காதுக்கு இனையென நிமிர் கின்றனன். பர்ட்டினண்டினின்று பிறந்தவுடன் எதிர்கின்ற நெடுமையோ நோக்கிய திருமகனென நினைக்கின்ற மிராண்டாம்; பர்ட்டினண்டின் அவன் பொருட்டித் திப்பிய காநலின் ஒளிதிகழ மிளிர் கின்றவனுயினான். வண்டெனப் பர்ட்டினண்டின் மாதரார் வதன மலர்களைக் காணுங்கால் களித்திருந்தவன், இப்பொழுது உயர்வுக்குறித்த நல்லன் ஒருத்தியின் காநலின் செம்மையும் கதவப் பெறுதலும், "என்னுடைய ஆன்மாவே பேசக்கேள்" என்ற மிளம்மல்லவலுயின். அவ்வான்மாவின் வாயினை இம்மிராண்டாவின் காநல் திறக்கும்வரையில் இன்னநற்குரிய செயலியை அவன் எய்தவில்லை. மாதர்பால் தன்னை மியத்துனர் என்பது பெருமியம் பேசிய பிள்ளைத்தனம் அவனை இப்பொழுது விட்டு நீங்குகின்றது. இதுவரைபில் அவன் காநலன் அனைதிலும், மிராண்டாவைச் சந்தித்துவிட்டா லுடையால் இனிவே ஆகின்றனான். காநலின் மேன்மைமையே கேள்வியாக் கூட்டுகின்ற த வண்ணமும் தண்ணமும் என்ன என்ன ஏற்றத்தரும்.

இவைஎனும் உன்னிடத்தில் இருத்தல் இல்லை. உனக்கு வேண்டாதாரை நீ மார்த்துவும் இல்லை, உனக்கு வளக்கைக் காத்தலும் இல்லை - ஏனெனில், உனக்கு மார்தோர் என்பவரும் இல்லை, கேளீர் என்பவரும் இல்லை. உணருங்கால் உனக்கு இருதிருத்தாராமட்டும் யாதும் வேற்றமை இல்லை என்பது தெரியவரும். அன்பர் மனத்திற் கொண்டனவன்றி நினக்கென வேறு வடிவில்லை]

என அளவிற்ற அறிவிலும் "வேண்டிதல் வேண்டா" என நினைப்பார்" ஒருதனி நிலாவை உய்த்துரைத்த பெருமையை இனிது தய்த்த இதுயங்கள் பெருகுமாறு கடிதவலம்பின்!

கவலிள்ளையெயினார் இவர்பாட்டு முதலின் கேட்டபின், நல்லோரைத் தமரென்று திருமால் அளிக்கின்றனென்றும், தீயோரைப் பிறரென்று காய்கின்றனென்றும் இனிக் கழறன்மீன். உவத்தலும் காய்தலும் மில்லாதான் அவன். தீயோர் அவனைக் காய்வாயும் காண்கின்றனர், நல்லோர் அவனை மெய்நெறி நன்மையாலும் காண்கின்றனர். அவன் செம்மை இன்னவாறு காண்போர் செம்மை; அவன் வெம்மை காண்போர்தம் வெம்மைமே. அவனைப் போற்றுக்கால் தம்முடைய செம்மையே எழுந்த நிமிர் கின்றது, அவனைப் பழிக்குக்கால் தம்முடைய பழியே பெருகி வளர்கின்றது என்பதை அறிந்து உங்களை அளந்துகொள்ளுங்கள். பரமனைப் பழித்து உங்கள் பழிக்கையே வளர்த்துக் கொள்ளும் செயலியர்கள் ஆகாதீர். தமிழ்நாடு கற்பகக் காவலினின்று இன்னொரு நற்கவி கொய்ததமீனென், நன்பர்கார், துகர்மீன்.

ஆயாவேத் லித்வான் B. V. பண்டிடல் நஞ்சுக்கூடு "சத்தைவய்யசாலை" மருந்துகள்
"ஆலமன்னடைன்" (பாங்கு), "பாலக்கல்" பேசியாத்தரை. "ஸப்பர்வரால்" (துறந்தை கட்டிக்கு)

கமார் 300 IDL சயாவளப்பாசு 10. டிரைக்காலம். வயலர் 50.00 ரூபாய் மாதிரி தயவுசெய்து போலிகள் எல்லாருக்கும் கவனத்து வாங்கவும். ஏமாற்றும். சாதாரணம்-மாடுகடெ. (நின்றுதர் கோமுகி) IDL 61.00 ரூபாய் மாதிரி

இலட்சயாவளப்பாசு **முனைக்கொடுத்திருமணங்களுக்கான** **ஆவரேகை**
சிறந்த டாஸிங் **காலிடராவகிளி** **செய்யுதல்**
கவனத்து வாங்கவும்

[பஸ்மங்கள் வைத்திப்பங்களுக்கு மட்டும்.] [அட்வான்ஸ்டன் ஆர்டர் செய்யவும்.]

வ ர் த் த ம ா ன ம்

செட்டிநாட்டுக்

கலாநிலயக் கல்விக் கழகம்.

இக் கழகத்தின் அடுத்த வருப்பு காணு
காத்தானில் மார்க்சு மாதம் 3, 4-ம் தேதி
களிற் கூடும். (சனிக்கிழமை, ஞாயிறுக்
கிழமை.)

அவ்விரு தினங்களிலும் மாலை 6 மணிக்
குக் காரைக்குடியில், S. M. S. ஹைஸ்கூல்
கட்டிடத்தில் ஸ்ரீமான் T. N. சேஷாசல
ஜயர், B.A., B.L., கம்பராமாயணக் கட்டுரை
கள் நிகழ்த்துவார்.

இந்நூர் சமஸ்தான முன்னேற்றம்:—இந்நூர் சம
ஸ்தானத்தார், தங்கள் சமஸ்தானப் பிரஜைகளின்
பொருளாதார நிலையை முன்னேற்றுவதற்காகச் செ
ன்ற ஆண்டு ஒரு புதிய சட்டத்தைப் பிறப்பித்திருக்
கின்றனராம். அச்சட்டத்தின்படி, சமஸ்தானப்
பிரஜைகள், அவர்களது அந்தஸ்து வருமானம்
குறிப்பறிவி ஆய்வைகளுக்கு ஏற்றபடி, கவியான முத
லிய சபகாரியங்களிலும், சாவு முதலிய அசுப காரி
யங்களிலும், இவ்வளவு பெருக்குத்தான் அன்னமிட
லாம், இவ்வளவு தான் செலவிடலாம் என்று கிரண்
யிக்கப் பெற்றுள்ளதாம். 1933-ம் வருஷம் அக்டோ

பர் மாதம் இரண்டாம் வாரம், ஒரு பிரமாணர் சவக்
கிருத்திய காரியத்தில் அவர் நிலைக்கும், வருமானத்
திற்கும் எவ்வளவு செலவு செய்யவாமோ அவ்வளவு
கடந்து செலவழித்துப் பிரமாணர்களுக்கும் ஏழைக
ளுக்கும் அன்னமிட்ட குற்றத்திற்காக, சமஸ்தான
நிலைத்துவ அதிகாரி பத்து ரூபாய் அபராதம் விதித்
தாராம்.

* * *
கண்ணாடி வீடு:—அமெரிக்காவில் அறுமது அடு
க்கு என்பது அடுக்குள்ள மாளிகைகள் இருக்கின்ற
னன. கண்ணாடி வீடுகளும் கட்டி வருகிறார்கள். இப்
பொழுது அமெரிக்காவில் டீனிமாப்பென் ஒருத்தி
தான் வசிக்லும் மாளிகை முழுமையையும் மேஜை,
பிரோ, கட்டில் முதலிய எல்லாச் சாமான்களையும்
கண்ணாடியால் செய்து முடித்திருக்கின்றார். கண்
னாடியால் செய்யப்பட்ட ஒருவகைப் பாயையத்
தரையில் விரிக்கவும் உபயோகிக்கின்றார். கண்ணா
டியில் பித்திறுந்ருவதால் உற்சாகமாய் யிருக்கிறதாம்.
வெய்யில் காலத்தில் குளிர்ச்சியும், மாரிக் காலத்தில்
உஷணமும் அளிக்கிறதாம். கண்ணாடி விபாபாரிகள்
ஒருவகை வேலகத்தைக் கலந்து கண்ணாடி செய்கிறா
ர்கள். இதனால் கண்ணாடி மங்கலாகவும் உறுதியாக
வும் இருக்கின்றது. மற்றும் இம்மாதிரிக் கண்ணா
டிட்டிற்குள் இருப்போர் வெளியில் நடப்பதைப்
பார்க்க இயலும். ஆனால் வெளியில் இருப்போர்
உள்ளே இருப்பவையையே நடப்பவையையே
பார்க்க முடியாது.

* * *
சிப்பக் கலை அறிஞர்:—சிப்பக்கலையில் மேம்பாடு
அடைந்த திரு. சி. பி. காமத் என்பவருக்கு ராயல்
கலைக் கழகத்தார் சம்பந்தில் பொற் பதக்கம் அளித்
தனர். இவர் கோவா என்னும் இடத்தில் பிறந்தவர்.
1928 ம் வருஷத்திலிருந்து இவர் பம்பாயிலுள்ளசிப்
பக் கலைக் கழகத்தில் பழகி வந்தவர். இவருடைய
நிறமையை வியந்து டைடரக்டர் இவருக்கு மேயோ
பொற்பதக்க மளித்ததுடன் ராயல் கலைக் கழகத்தின்
பார்வைக்கு இவர் செய்த உருவச்சிலைகளை அனுப்பி
னார். ராயல் கலைக் கழகத்தாரும் இவருடைய போற்
நிலைக் கண்டு களித்துத் தமது கழகத்தில் பரிற்சி பெ
றுமாறு அனுமதித்தனர். 1931ம் வருஷமுடியில் திரு.
காமத்திற்கு வெள்ளிப் பதக்கமும் 30 பவுளும் அளி
க்கப்பட்டன. மற்றொரு சமயம் வெண்கலப் பதக்க
மும் 10 பவுளும் அளிக்கப்பட்டன. தற்சமயம் இவ
ருக்கு வரும் 80 பவுள் வீதம் உபகாரச் சம்பளம்
கொடுக்கப்படுகிறது.

NATIONAL
INSURANCE COMPANY, LIMITED.
Head Office:
NATIONAL INSURANCE BUILDING,
7, Council House Street, Calcutta.

1933 Results.

New Business Completed
exceeds ... Rs. 1,67,00,000

The Company with a steady progress all round.
All forms of life assurance policies issued at low
safe rates of premium.

Specialities.

Female Lives
Joint Lives
Permanent Protection Policies
Triple Benefit Policies.
Marriage & Future Provision Policies.
For agencies please apply to:—

T. ANANTACHARI,
Branch Secretary, OR R. G. DAS & Co.,
113, Armenian Street, Madras. Managers.

Consult
NATIONAL FIRE
AND
GENERAL INSURANCE COMPANY Ltd.,
Head Office:—
NATIONAL INSURANCE BUILDING,
7, Council House Street, Calcutta
for Fire, Motor & Accident policies.

A sound Company.

Please apply for particulars to:—

T. ANANTACHARI,
Branch Secretary, OR R. G. DAS & Co.,
113, Armenian Street, Madras. Managers.

கோடையின் கோடுமை

நீங்கள் ஆய்வேத முறைப்படி செய்யப்பட்ட
எக்களுடைய

மணி தைலத்தை

உபயோகித்தீர்களா?

ஸ்ரீனாயைக் குளிரச்செய்து கைகால் கண்களின்
எரிச்சலைச் சமனஞ்செய்து தலைமயிசை நீண்டு
வளரும்படி செய்யும். உடனே வாங்கி

உபயோகியுங்கள்.

தலம் தைலக் கொண்ட புட்டி 1-க்கு ரூ. 1.
இலும்! கேடலாக. இலும்!!

ஆதங்க் நீக்கலு ஒளஷதாயும்,

20, பிராட்வே, மதராஸ்.